

เซอร์ไพรส์

“นี่ฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องหรือยังไง ฉันบอกว่าฉันต้องการห้องสวีต เปลี่ยนให้ฉันเดี๋ยวนี้ละ”

เสียงตวาดดังลั่นอย่างไม่เกรงใจใครดังออกมาจากปากสตรีร่างท้วมๆ คนหนึ่งที่ยืนหน้าห้องอยู่ตรงโต๊ะต้อนรับแขก โดยพนักงานผู้โชคร้ายที่เป็นที่รองรับอารมณ์อยู่นั้นเป็นหญิงสาวร่างสูงเพรียวในเสื้อเชิ้ตสีขาวทับด้วยเสื้อสูทเข้ารูปสีดำ กระโปรงสอปัสเดียวกันยาวลงมาถึงเข่า ด้านหลังมีรอยผ่าแยกชั้นมาสูงราวๆ หนึ่งคืบ เพื่อให้สะดวกต่อการเคลื่อนไหว

เรามองลูกค้าเจ้าอารมณ์ตรงหน้าแล้วนับหนึ่งถึงสิบในใจ พยายามบอกตัวเองให้รับมือกับสถานการณ์นี้อย่างใจเย็น ใบหน้าสวยหวานนั้นยังคงมีรอยยิ้มบางๆ ประดับอยู่ เธอทำงานนี้มาหลายปีแล้ว เจอคนมาหลายประเภท การรับมือกับอารมณ์ของลูกค้าเป็นหนึ่งในสิ่งที่เธอเจอประจำอยู่แทบทุกวัน

“ดิฉันทราบค่ะ แต่ตอนนี้ห้องสวีตของทางโรงแรมจองเต็มหมดแล้ว ทางเราต้องขอโทษด้วยจริงๆ ค่ะ กรณีเข้าพักคืนนี้ จะเหลือเพียงแค่ห้องดีลักซ์ ไม่ทราบว่าคุณผู้หญิงจะ...”

“นี่หล่อนรู้ใหม่ฉันเป็นใคร!” ประโยคคลาสสิกถูกงัดขึ้นมาใช้แล้ว “คนอย่างฉันไม่พักห้องกระจอกๆ แบบนั้นหรอก หาห้องสวีตให้ฉันเดี๋ยวนี้ละ หรือไม่ก็เรียกผู้จัดการโรงแรมมา!”

“ดิฉันเป็นผู้จัดการค่ะ”

“อย่างหลอนเนี่ยนะ? เป็นได้แค่ผู้จัดการแม่บ้านละไม่ว่า”

หางตาของหญิงสาวซึกจะกระตุก อีกฝ่ายจะไวยววยเพราะไม่ได้ตั้งใจเธอไม่ว่า เธอสามารถยืนทนให้ดำได้เป็นชั่วโมง ตามคติที่ว่าลูกค้าคือพระเจ้า แต่ถ้าจะลามปามมาดูถูกเธอ นี่มันซึกจะมากเกินไปหน่อย น้ำเสียงที่ใช้นั้นจึงแข็งขึ้นมาทันที

“คุณผู้หญิงคะ โรงแรมเราไม่ใช่โมเทลที่คิดจะพักก็เลยวรถเข้ามาการจองห้องพักโดยปกติแล้วจะต้องทำการจองล่วงหน้า แต่เพราะดิฉันเห็นว่าคุณต้องการที่พักจริงๆ จึงได้รับเรื่องให้ แต่ก็อย่างที่แจ้งให้ทราบ ว่า ห้องสวีตนั้นไม่ว่างแล้ว ดิฉันเองก็คงไม่โล่แขกที่ทำการจองล่วงหน้าเป็นเดือนๆ ให้ย้ายไปพักห้องอื่นเพียงเพราะคุณผู้หญิงสั่งให้ดิฉันทำหรรณนะคะ ดังนั้นข้อเสนอที่ดิฉันจะให้ได้ในตอนนี้ก็คือห้องดีลักซ์ที่ยังมีว่างอยู่หรือไม่ก็ขอเชิญคุณผู้หญิงไปหาโรงแรมอื่นพักคะ”

ลูกค้าน้ำหน้าเหวี่ยงถึงกับเหลือไปทันที ก่อนที่ใบหน้าจะเปลี่ยนเป็นสีแดงกำเพราะความโมโห ด้วยไม่คิดว่าตัวเองจะโดนพนักงานโรงแรมย้อนกลับมาแบบนี้ ทว่ายังไม่ทันจะได้ทวาดอะไรออกมา เสียงเรียบสนิทก็ดังมาจากผู้จัดการสาวอีกครั้ง

“แล้วก็อีกเรื่องนะคะ ถ้าคุณผู้หญิงยังส่งเสียงดังอย่างไรมารยาทและรบกวนแขกคนอื่นอยู่แบบนี้ละก็ ดิฉันคงต้องสั่งให้พนักงานรักษาความปลอดภัยมาเชิญตัวคุณออกไปนะคะ”

“คุณป้านั้นเจอฤทธิ์แม่เสื่อสาวของเอสพีซีเข้าไป หงายเงิบไปเลยละสิ”

เสียงทักจากเพื่อนร่วมงานดังขึ้นเมื่อเธอนเดินเข้ามาในห้องทำงาน ด้านหลังลิอบปีโรงแรม เจ้าของชายนั้นเพียงแค่นิ้วเราะเบาๆ ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้หลังโต๊ะทำงานของเธอที่อยู่มุมห้อง

“พวกคนรวยนี้เอาใจยากจริงๆ”

“อ้อ ที่ทำนั้นเรียกเอาใจเหรอ ฉันเพิ่งรู้”

“โอ้ แคท ก็จะทำให้ทำยังไงละ ห้องมันเต็มจริงๆ แคให้ walk-in นี้ก็

ยอมให้มากแล้วนะ” เรเน่ทำหน้าที่ “แล้วจริงๆ เธอต่างหากที่เป็นผู้จัดการตัวจริง ควรจะออกไปจัดการถึงจะถูก ไม่ใช่โยนมาให้เรา”

“เรื่องอะไร ลูกค้าแบบนี้ต้องส่งเสียอย่างเธอออกไปจัดการเท่านั้น” คู่สนทนาเพียงแค่ว่าหวัระะ ที่เธอพูดก็ไม่ผิดนัก เพราะทำงานด้วยกันมานานถึงได้รู้นิสัยใจคออีกฝ่ายดีว่าเป็นพวกไม่ไว้หน้าใครเท่าไร ไม่ว่าจะรวยมาจากไหน หากผิดกฎโรงแรมก็คือผิดกฎ จะมาอ้างคนใหญ่คนโต ยิ่งไงก็ไม่สนใจ และไม่ยอมหยวนให้ด้วยอีกต่างหาก

ปกติเธอเจอแต่ลูกน้องที่ยอมแขกไปเสียหมด บางทีเจอคนที่มากเรื่องก็ไม่กล้าปฏิเสธ ทำเอาพนักงานคนอื่นต้องวุ่นวายกันยกใหญ่เพราะดันไปปรับปากลูกค้าในเรื่องที่ไม่ควร ก็มีแต่สาวหน้าหวานตรงหน้านี้ละที่ยังไม่เคยยอมให้ใคร พนักงานจึงรักเธอกันทุกคน เพราะไม่ต้องเจอปัญหาตามมาทีหลัง

“ถือเสียว่าเจอลูกค้าวันส่งท้ายก่อนกลางวันละกัน นี่เธอจะไปตั้งสองเดือน ระหว่างนี้ฉันคงแย่นะๆ แล้วรถไฟออกก็โมง ใครไปส่งล่ะ”

“สามทุ่ม เดียวไปรถเมล์ ไม่ต้องห่วง”

“แล้วพรานชิสุรูปหล่อของเธอจะมารอรับที่สถานีใช่ไหม”

เรเน่ส่ายหน้ายิ้มๆ ดวงตาอ่อนแสงลงเมื่อนึกถึงชายคนรัก “เปล่า เราไม่ได้บอกว่าจะกลับคืนนี้ ตั้งใจจะเซอร์ไพรส์เขา”

“โอ๊ย งานเซอร์ไพรส์ก็มา” แคทลินทำเสียงสูง “แล้วนี่ตื่นตื่นใหม่ใกล้วันงานแล้วนี่”

“ก็นิดหน่อย”

“นิดหน่อยได้ไง เธอควรจะตื่นตื่นมากกก...ถึงจะถูก” เพื่อนร่วมงานสาวเลื่อนเก้าอี้เข้าไปใกล้โต๊ะทำงานของเรเน่ ยกมือทำขอบโต๊ะ “เสียตายจริงที่ฉันลังงานไปไม่ได้ เฮ้อ เธอใส่ชุดเจ้าสาวแล้วคงจะสวยมากแน่ๆ ขนาดใส่ชุดทำงานนี่ยังดูดีขนาดนี้ ถ้าแต่งตัวเต็มยศคงจะปานนางฟ้านางสวรรค์”

“ซมกันเกินไปแล้ว!” เรเน่หัวเราะ ซึ่งแคทลินก็เพียงแค่วิวไหว เพราะเธอหมายความว่าอย่างที่พูดจริงๆ

เรเน่เป็นหญิงสาวที่มีใบหน้าสวยหวานราวกับตุ๊กตา โครงหน้าดูคมเข้มกว่าสาวฝรั่งทั่วไป เพราะเธอเป็นลูกครึ่ง เรียกได้ว่าเป็นการผสมผสานที่ลงตัวระหว่างสองชาติ คิ้วเรียวยาวพาดเหนือดวงตากลมโตสีฟ้าสด แต่งแต้มด้วยอายแชโดว์สีน้ำตาลเข้มปนดำสไตส์สม็อกก็อาย ยิ่งขับเน้นให้ดวงตาเธอดูโดดเด่น จมูกโด่งรับกับริมฝีปากสีชมพูพีช ผมนสีน้ำตาลแดงรวบมัดเป็นมวยต่ำอย่างเรียบร้อยตรงท้ายทอย

แต่เห็นหน้าตาจิ้มลิ้มแบบนี้ก็เถอะ แม่คุณเห็ดไม่ใช่เล่น ถึงได้ฉายาแม่เสื้อสาวมาครองยังงี้ล่ะ

“เฮ้! เรย์...ข้างบนโทร. มาถามอีกแล้ว สรุปจะไม่พิจารณาจริงๆหรือ” หญิงสาวผมแดงในชุดเครื่องแบบโรงแรมเช่นเดียวกับพวกเธอเดินเข้าห้องทำงานมา ก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่ว่างอยู่ เข้าร่วมวงสนทนา ระหว่างเวลาพักที่มีอยู่ของพวกเธอ “ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นจีเอ็มเลยนะ ไม่สนใจจะไปจริงๆ อ่ะ”

เรเน่ส่ายหน้า “ไม่ไปหรอก”

“ไปไหนหรือ” แคทลีนถามอย่างสงสัย

“อ้าว ยังไม่ได้ยินข่าวหรือ นายอยากส่งเรย์ไปเป็นผู้จัดการโรงแรมสาขาที่มัลดีฟส์นะ”

“ให้ยย มั่นไม่ไปหรอก...” แคทลีนตอบคำตอบเดียวกันกับเรเน่ “เธอสิมไปแล้วหรือเจนนี ว่าคู่มั่นมันอยู่ที่นี่ แล้วนี่ก็จะแต่งงานกันอยู่ รอมร่อแล้ว ใจคอคิดจะพรากคนรักออกจากกันหรือยังงี้”

“จริงด้วย! สิม่ไปเลย ว่า...น่าเสียดาย” เจนนีเฟอร์ถอนหายใจ “นี่ก็ทำงานจนสิม่เลย ไม่งั้นจะได้จัดเลี้ยงปาร์ตี้สละโสดให้ หาสตรีเปเปอร์หล่อๆ มาให้เรย์ซุ่มขึ้นจิตใจก่อนแต่งงานเสียหน่อย”

“เรย์ไม่สนใจหรอก มันเก็บตัวเองไว้ให้สามีนอนาคต” คนตอบเป็นแคทลีนอีกตามเคย “ไม่อยากจะเชื่อ สวยๆ แบบนี้จะยังเวอร์จินอยู่ รอดมาจนปานนี้ได้ยังไงอะเธอ!”

“ไม่จริงน่า...”

“จริง ตอนฉันรู้ฉันก็ไม่อยากจะเชื่อเหมือนกัน” แคทลีนพยักหน้า

ยืนย่นเมื่อเห็นสีหน้าเหลือเชื่อของเจนนิเฟอร์

“เปลี่ยนหัวข้อคุยเดี๋ยวนี้เลยนะ” เรเน่แเว็ดทำให้ เมื่อเพื่อนร่วมงานทั้งสองคนหันมาจ้องเธอเป็นตาเดียวอย่างมีเลศนัย ทว่าทำหน้าดูไปก็ไม่มีประโยชน์

“ไม่คิดว่าเธอจะเป็นคริสเตียนที่เคร่งครัดขนาดนี้”

“ไม่เกี่ยวกับเคร่งศาสนาซะหน่อย ก็แค่...” หญิงสาวเอ่ยด้วยเสียงที่เบาลง “ก็อยากให้ครั้งแรกมันพิเศษ แต่รอไปรอมา หาจังหวะไม่ได้ซักที ก็เลยคิดว่ารอได้นานขนาดนี้แล้ว ก็รอให้ถึงวันแต่งงานเลยดีกว่า...”

“ผู้หญิงประหลาด!” เจนนิเฟอร์ไม่อยากเชื่อ ก็ยุคนี้ หากคนที่ยังชิงอยู่ได้ยากจะตายไป ยิ่งกับคนวัยยี่สิบปลายๆ แบบนี้แล้วยิ่งเหมือนงมเข็มในมหาสมุทร “แล้วคุณหมั่นเธอเขาโอเคกับเรื่องนี้หรือ”

“เขาก็บอกว่าเขารอได้ มันจะเป็นของขวัญในคืนแต่งงานสำหรับเขา” เรเน่เอ่ยยิ้มๆ เรียกเสียงโห่ล้อเลียนจากเพื่อนร่วมงานอีกสองคนได้ทันที

“เธอก็ใจร้ายเนอะ ทรมานเขามาหลายปีเลยนี่ อยากรู้จริงๆ ว่าไม่ออกแตกตายหรือยัง เรื่องแบบนี้คนเรามันจะยอมอดกันได้จริงๆ หรือ...”

“เออเนะ...” หญิงสาวตัดบทสนทนา ครั้นจะต่อความยาวสาว ความยืด มองนาฬิกาก็พบว่าเวลาพักนั้นหมดลงแล้ว เธอจึงลุกขึ้นยืนเดินออกจากห้องไปหน้าปรอนต์เพื่อจัดการงานของเธอต่อ

เธอเป็นอาร์เอ็มของที่นี่ โรงแรมเอสพีซี อินเตอร์คอนทิเนนทิล โรงแรมระดับห้าดาวอันดับต้นๆ ของเมืองแมนเชสเตอร์ เป็นโรงแรมในเครือบริษัทสเปนเซอร์ ที่เป็นเจ้าของโรงแรมหลายสาขาทั่วโลก ธุรกิจของบริษัทสเปนเซอร์นั้นทั้งยิ่งใหญ่และมีระดับมาก เรเน่จึงค่อนข้างภูมิใจที่ได้ทำงานให้ที่นี่

ส่วนแคทลินที่เธอคุยด้วยเมื่อครูนั่นคือจีเอ็ม หัวหน้าของเธอเอง แต่เพราะวัยที่ไล่เลี่ยกันทำให้สนิทจนไม่รู้สึกเกรงอีกฝ่ายเท่าไร พวกเขาทำงานด้วยกันได้ดี ไม่มีขัดแย้ง บางทีหลังเลิกงานก็จะไปชอปปิงด้วยกันบ้าง อีกฝ่ายมักจะมอบหน้าที่ดูแลแขกเข้าพักให้เธอรับผิดชอบอยู่เสมอ

โดยไม่เคยเข้ามาก้าวร้าวกับการตัดสินใจของเธอ นับว่าเป็นงานที่ทำแล้วสบายใจมาก แน่แน่นอนว่าปริมาณงานที่ต้องทำและดูแลนั้นมากอยู่ แต่กับความเหนื่อย แคนนอนพักก็หาย

เรเน่เดินไปดูคอมพิวเตอร์ที่เคาน์เตอร์ต้อนรับ ตรวจสอบเช็คจำนวนแขกที่เข้าพักและดูว่าเร็วๆ นี้จะมีงานจัดเลี้ยงอะไรอีกบ้าง เพื่อที่จะได้เตรียมงานตามความต้องการของลูกค้า ห้องจัดเลี้ยงของที่นี่ปกติ นอกจากงานสัมมนาแล้วก็จะมีการแต่งงานมาใช้พื้นที่ อย่างเช่นวันนี้ที่มีงานแต่งงานของคูร์กวัยหกสิบ เรื่องราวนั้นน่าสนใจไม่น้อย ทั้งคู่เป็นคนรักกันมาก่อนสมัยวัยรุ่น แต่มีเหตุให้ต้องแยกจากกัน แต่แล้วโชคชะตาก็พาให้ได้เจอกันอีกครั้ง พวกเขาจึงไม่คิดจะเสียเวลาอีก ตัดสินใจแต่งงานกันทันที

งานแต่งงานครั้งนี้เธอมอบหมายให้แผนกจัดงานเลี้ยงจัดการเรียบร้อย ตั้งแต่ตอนที่พวกเขาทำการจองห้องจัดเลี้ยงแล้ว แม้ว่าจะเป็นการจองที่กะทันหันอยู่เสียหน่อย แต่ที่ทีมงานก็เตรียมงานได้ทัน และบ่าวสาวก็พอใจกับมันมาก

หลังจากเช็กตารางงานแล้ว เธอก็คิดว่ากระดาษกับปากกามาจดรายละเอียดลงไป ตั้งใจจะไปคุยกับผู้ช่วยผู้จัดการที่จะมาทำงานแทนช่วงที่เธอลางาน โชคดีที่เธอสะสมวันลามาตั้งแต่ปีก่อน ทำให้เธอลาขาดติดต่อกันได้เกือบสองเดือนโดยที่ยังได้รับเงินเดือนอยู่ด้วย ในการลาครั้งนี้เป็นการลาไปแต่งงานและฮันนีมูน ซึ่งเธอกับฟรานซิส คู่หมั้นชาวฝรั่งเศสของเธอแพลนกันไว้ว่าจะไปฮันนีมูนที่ประเทศบ้านเกิดของฝ่ายชาย

เธอกับฟรานซิสคบหาดูใจกันมาได้สามปีแล้ว เขาทำงานเป็นเชฟของร้านอาหารฝรั่งเศสที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในลอนดอน แม้ว่าจะทำงานอยู่กับคนละเมือง แต่มันไม่เคยเป็นปัญหาสำหรับเธอ พวกเขาต่างพอใจที่ได้ใช้ชีวิตของตัวเอง นัดเจอกันทุกครั้งที่มีวันหยุดตรงกัน และเมื่อสี่เดือนก่อนเขาก็ขอเธอแต่งงาน แม้จะแปลกใจกับคำขอเขา แต่เธอก็ตอบตกลง เพราะคิดว่าเธอเข้ากับเขาได้ดี เธอกับเขาไม่เคยทะเลาะกันเลยสักครั้ง

และเข้าใจว่าต่างฝ่ายต่างมีงานต้องรับผิดชอบ

เธอชอบความอิสระนี้ ความอิสระที่เธอมุ่งกับงานได้อย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องพะวงว่าเขาจะน้อยใจ เมื่อไรที่ว่าง เธอก็มีคนให้โทร. หาและเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ฟัง และเขาเองก็พร้อมที่จะคุยกับเธอ

“จะไปแล้วเธอเรย์”

เรเน่ที่อยู่ในห้องล็อกเกอร์สำหรับพนักงานและเปลี่ยนชุดเป็นชุดไปรเวทของตนเองเรียบร้อยแล้วพยักหน้าแทนคำตอบ เธอหยิบเสื้อโคटของตัวเองมาใส่ ตามด้วยกระเป๋าถือใบเล็ก หญิงสาวส่งยิ้มให้แคทลินที่ทำงานหน้าเคา์

“เราลาพักร้อนยาวแบบนี้ อย่าลืมนึกถึงเราบ้างนะ”

“ฉันต่างหากที่ควรจะเป็นคนพูดประโยคนี้ ช่วยคิดถึงฉันด้วย ไม่ใช่ मैंแต่สวิตกับสามีจนลืมเพื่อนลี้มงานล่ะ” แคทลินทำหน้าย่นใส่ เธอเดินไปยังล็อกเกอร์เก็บของของตัวเองเพื่อหยิบเสื้อหนาวบ้าง “ไป เดี่ยวเดินไปส่งที่สถานี”

เรเน่ยิ้มหวาน “น่ารักที่สุด”

“ทางผ่านอยู่แล้ว เพราะฉันจะไปหาเบียร์ทานคนเดียวตามประสาสาวโสดที่บาร์แถวนั้น” แคทลินยกไหล่ราวกับจะบอกว่าการที่จะเดินไปส่งอีกฝ่ายนั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยมากจริงๆ

ทั้งคู่ออกจากโรงแรมทางประตูหลัง ซึ่งเปิดออกไปยังตรอกแคบๆ ท้องฟ้านั้นมืดสนิทแล้ว หิมะบนพื้นที่ละลายจากการโดนแสงแดดในตอนกลางวันเริ่มจับตัวเป็นน้ำแข็ง ทำให้ทางเดินหินในตรอกนั้นลื่นราวกับเดินบนสบู่ เรเน่กับแคทลินต้องยกมือจับกำแพงไปตลอดทางเพื่อประคองตัวไม่ให้ลื่น

จากโรงแรมไปสถานีแมนเชสเตอร์ พิกคาดีลีย์ที่เป็นสถานีขึ้นรถไฟขบวนของเวอร์จินเพื่อเข้าลอนดอนนั้นอยู่ห่างออกไปไม่มากนัก ตามปกติแล้วเธอก็จะใช้วิธีเดินไป แต่ท่ามกลางอุณหภูมิที่เกือบแตะศูนย์องศาอย่างตอนนี้ ทำให้สองสาวตัดสินใจพึ่งบริการรถโดยสารสาธารณะแทน

เมื่อนั่งรถเมล์มาลงหน้าป้ายตรงสถานีรถไฟแล้ว เรเน่ก็โบกมือลาเพื่อนร่วมงานที่เดินข้ามถนนไปยังบาร์กึ่งผับฝั่งตรงข้ามแล้วเดินเข้าไปในสถานีรถไฟบ้าง เธอแวะซื้อแซนด์วิชกับกาแฟรับประทานรองท้องเล็กน้อย ด้วยยังไม่ได้รับประทานมื้อเย็น ตั้งใจจะไปหาอะไรกินง่าย ๆ ตอนถึงบ้านคู่มั่น โดยการเดินทางด้วยรถไฟนี้ใช้เวลาสองชั่วโมงกว่าๆ

อากาศตอนกลางวันในลอนดอนนั้นหนาวจนตัวสั่น แต่ทุกที่เต็มไปด้วยแสงสี เพราะเทศกาลคริสต์มาสจะมาถึงในอีกไม่กี่อาทิตย์ ร้านรวงและถนนสายต่างๆ จึงพากันประดับไฟตกแต่งเต็มไปหมด เรเน่กระชับเสื้อโค้ตของตัวเองแน่นขณะเดินฝ่าหิมะหนาครึ่งแข้งไปตามถนนดูทำที่หิมะเพิ่งจะตก เพราะมันยังนุ่มอยู่และไม่จับตัวเป็นน้ำแข็งเหมือนอย่างที่แมนเชสเตอร์ ไบหน้าที่แดงระเรื่อจากความเย็นนั้นประดับด้วยรอยยิ้มบาง เพราะรู้ว่าอีกไม่นานจะได้เจอหน้าคู่มั่นที่ไม่มีเวลาเจอกันมาเกือบสองเดือนแล้ว

เท่าที่อยู่ในโรงทำบุตหนังก้าวเร็วขึ้นเมื่อเข้าใกล้ที่หมาย เรเน่หยิบกุญแจออกจากกระเป๋าสะพายใบเล็กขณะเดินเข้าไปในอะพาร์ตเมนต์ที่อยู่ตรงหัวมุมถนน เธอสับเท้าเร็วๆ ขึ้นบันไดไปยังชั้นสามโดยไม่คิดจะรอเรียกลิฟต์แต่อย่างใด

อยากู้จึ่งว่าพอเขาเห็นเธอแล้ว จะมีสีหน้ายังไงนะ

เธอคิดอย่างอารมณ์ดีระหว่างเดินไปยังห้องพักที่อยู่สุดทางเดินหลังจากไขกุญแจแล้วมือเธอก็เปิดประตูเข้าห้องไปอย่างเงียบๆ ถอดรองเท้าของตัวเองวางไว้บนชั้นรองเท้า แผลกใจที่เห็นทั้งบ้านปิดไฟมืดแล้วจุดเทียนหอมวางตามโต๊ะราวกับเชื้อเชิญให้เดินตามไป

...หรือฟรานซิสรู้ว่าเธอจะมา

ริมฝีปากอิมคลียิ้ม ไม่นึกสงสัยอะไรไปมากกว่านั้น เธอรู้ว่าฟรานซิสเป็นคนโรแมนติก การทำอะไรพวกนี้เป็นเรื่องที่เขาชอบพอ หญิงสาวเดินช้าๆ ไปจนถึงห้องนอน เสียงกุกกักภายในห้องบ่งบอกให้รู้ว่าคนข้างในนั้นยังคงไม่หลับ เรเน่สูดลมหายใจเข้าลึก ก่อนจะเปิดประตู เอ่ย

พร้อมรอยยิ้ม

“เซอร์พี่นะ...”

“กรี๊ด!”

“เฮ้ย! ระวังนะ!”

เสียงร้องอย่างตกใจดังมาจากร่างสองร่างบนเตียงที่ปราศจากเสื้อผ้าใดๆ คุณแค่แวบเดียวก็รู้แล้วว่ากำลังยุ่งเกี่ยวกับเรื่องใต้ผ้าห่มกันอยู่แน่ๆ เรเน่ชะงักทั้งคำพูดและท่าการเคลื่อนไหว มองคนรักของตัวเองที่กำลังทาบทับอยู่บนร่างอวบอืดของสาวผมบลอนด์ ก่อนจะกวาดตามองรอบห้อง มีเทียนหอมที่จุดวางตามโต๊ะ กลีบดอกกุหลาบโรยบนพื้น

ดูท่าเขาจะเตรียมไว้สำหรับค่ำคืนพิเศษ...กับผู้หญิงอื่นที่ไม่ใช่เธอ ร่างเพรียวยี่หนึ่ง ยกมือขึ้นกอดอก เธอดูเยือกเย็นผิดกับสองคนบนเตียงที่กระวีกระวาดหีบเสื้อผ้ามาใส่ ฟรานซิสนั้นแต่งตัวเสร็จก่อนด้วยเขาแค่ใส่กางเกงยีนอย่างลวกๆ ก่อนจะเดินมาหาเธอ

“เรย์ ผมเข้าใจว่าคุณจะกลับมาะวันนี้...”

“อ้อ ขอโทษด้วยที่มาโดยไม่บอก เลยทำให้ค่ำคืนสุดโรแมนติกของคุณพัง” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบสนิท จ้องมองชายหนุ่มตรงหน้าหนึ่งใบหน้าสวยที่ก่อนหน้านี้เต็มไปด้วยรอยยิ้มในตอนนั้นก็กลับเต็มไปด้วยความเย็นชา

“ไม่ใช่...คือ...”

เรเน่มองคิ้วมั่นของเธอ จากนั้นก็ปรายตามองหญิงสาวบนเตียง “นานแค่ไหนแล้ว”

“เราเพิ่งรู้จักกัน...”

“ฉันไม่ได้ถามคุณ” ตวัดสายตาดูกลับมาหาฟรานซิสทันทีเมื่อได้ยินเสียงอีกฝ่ายเป็นคนตอบแทน “ฉันถามคนรักของคุณที่อยู่บนเตียงนั้น... ว่ายังไง นานแค่ไหนแล้ว”

“เออ...” สาวผมบลอนด์มองฟรานซิส ไม่กล้าตอบอะไร

หรืออาจจะเพราะยังไม่ทันได้เตรียมคำตอบกันก็เป็นได้

เรเน่มองสองคนตรงหน้าที่ส่งสายตามองกันอย่างเล็กลึก แล้วเธอ

ก็เหยียดยิ้ม หญิงสาวถอยหลังออกจากห้อง ท่ามกลางความมุงนงของ ฟรานซิสและสาวผมบลอนด์ แต่ไม่นานเกินรอ ร่างเพรียวก็กลับมา ยืนที่เดิม... โดยมีซองติดไม้ติดมือกลับมาด้วย

มีดสีเงินแวววาวสะท้อนแสงไฟอยู่ในมือข้างหนึ่งของเธอ ส่วน อีกข้างเป็นแท่งเหล็กที่มีไว้ลับมีด

ฟรานซิสถึงกับสะดุ้งเฮือกเมื่อเห็นสิ่งของในมือหญิงสาว “ระ... เรย์... ใจเย็น... ใจเย็นก่อนนะ”

“ฉันไม่ใช่คนใจร้อนสักหน่อย คุณน่าจะรู้นะ ในเมื่อเราคบกันมา ตั้งสามปีแล้ว” หญิงสาวยื่นฟิงกรอบประตูดวงตาลูบต๋า มองมีดกับเหล็กลับมีดในมือ แล้วเริ่มลับมีดซ้าๆ เสียงซูดไบมีดกับแท่งเหล็กดังเป็น จังหวะที่พาให้คนฟังเสียวสันหลังวาบ

“เรย์...”

“เธอทำอะไร”

สาวผมบลอนด์ตัวสั่นตั้งแต่เห็นของมีคมและใบหน้าเย็นชานั่นแล้ว จึงรีบเอ่ยตอบทันที “ฉัน... ฉันซื้อเทอร์รี่”

“เทอร์รี่... คุณรู้ไหมว่า มีดสำหรับทำอาหารนั้นมีหลายแบบ... แต่ละแบบก็จะมีคุณสมบัติและการใช้งานที่ต่างกัน” เรย์เอ่ยด้วยเสียงเนิบนาบ เธอยกมีดที่ถูกลับจนคมกริบขึ้นสูง ล้อมันกับแสงไฟห้อง “สำหรับมีดเล่มนี้ เขาเรียกว่ามีดเซฟ เป็นของชั้นดีที่ฉันสั่งมาจากสวีตเซอร์แลนด์เพื่อ เป็นของขวัญวันเกิดให้กับฟรานซิส... มันคมมากทีเดียวละ ยิ่งหลังจาก ผ่านการลับมีดใหม่ๆ แบบนี้... เวลาหั่นเนื้อแทบจะไม่ต้องออกแรงกดเลย ที่เดียว...”

“ฉัน... ฉัน...”

รังสีกดดันแผ่กระจายออกมารอบตัวหญิงสาว เธอหันหน้าไปหา สาวผมบลอนด์ เอ่ยซ้าๆ ซัดๆ “ฉันจะถามอีกครั้ง เรื่องระหว่างเธอกับเขา... นานแค่ไหนแล้ว”

รอบนี้เทอร์รี่ยอมตอบแต่โดยดี “...หนึ่ง... หนึ่งปี”

คำตอบของอีกฝ่ายทำให้ร่างของเรย์ชะงักค้างอีกครั้ง

นี่เธอโง่มาเป็นปีแล้วหรือ

มิน่า ช่วงหลังๆ เขาถึงไม่ค่อยนั่งรถไฟไปหาเธอที่แมนเชสเตอร์ เหมือนแต่ก่อน มีแค่เธอที่เป็นฝ่ายมาหาเขา นั่นทำให้ยิ่งได้เจอกันน้อยลง เพราะเธอเองก็ยุ่งกับงาน ทว่าพอหญิงสาวเริ่มสงสัยว่าระหว่างเธอกับ เขากำลังเกิดช่องว่างอะไรบางอย่างหรือเปล่า เขาก็ขอเธอแต่งงาน ทำให้เธอเข้าใจไปเองว่าที่เขาหายไปนั้นเป็นเพราะกำลังวุ่นกับการเคลียร์งาน และเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเริ่มต้นชีวิตกับเธอจริงๆ จังๆ

นี่มันตกลงสินดี!

เรนแ่แค่นยิ้ม สายตาที่เธอมองอดีตคนรักในตอนนี่ว่างเปล่า ไม่หลงเหลือความรู้สึกใดๆ อีกต่อไป เธอตั้งแหวนเพชรที่นิ้วนางข้างซ้ายของตัวเองออกมา ก่อนจะโยนลงบนเตียง เอ่ยเสียงห้วน “เชิญต่อกันตามสบาย ฉันไม่รบกวนแล้ว”

“เดี๋ยวสิ!” ฟรานซิสเข้ามาคว้าแหวนหญิงสาวไว้เมื่อเห็นว่าเธอหันหลังจะเดินออกจากห้องไป ทว่าทันทีที่มีอตะโดนผิวอีกฝ่าย เรนก็สะบัดออกอย่างแรง

“อย่าได้มาแตะตัวฉันอีก” เธอจ้องมองเขาอย่างดุตัน มีดที่ยังอยู่ในมือก็ยื่นไปหาหน้าอีกฝ่าย เป็นการเตือนกหลายๆ ว่าอย่าได้ริเข้ามาใกล้เธอเชียวน

“นะ...นี่ไงล่ะปัญหา!” ฟรานซิสโวยขึ้น เขาถอยไปเล็กน้อยให้พันริตมีมีดที่คมกริบในมือหญิงสาว แม้จะค่อนข้างมั่นใจว่าเขาจะไม่พันมีดใส่เขา แต่ก็อดรู้สึกหวั่นๆ ไม่ได้ “คุณไม่เคยให้ผมแตะต้องเลย แค่ว่าบ่งยาก ผมเป็นผู้ชายนะ ในเมื่อคุณไม่ให้ผมก็เลยต้องทำแบบนี้...มันก็แค่การนอกร่าง ผมไม่ได้นอกใจคุณเสียหน่อย...ผมรักคุณนะเรย์ ถ้าคุณยอมให้ผมมีอะไรกับคุณ ผมก็คงไม่ไปยุ่งกับคนอื่นหรอก!”

เรนแ่เบิกตากว้างกับสิ่งที่ได้ยิน “...ว่าไงนะ”

“ที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้เป็นเพราะคุณนะเรย์ คุณจะโทษผมไม่ได้นะ”

“เป็นเพราะฉันนั่นหรือ!”

สรุปแล้วเป็นความผิดเธอนั่นหรือ!

สีหน้าสงบนิ่งของเธอเนเริ่มจะเปลี่ยนเป็นเดือดตาล หญิงสาวก้า
ตามมีดแนง เธอต้องคุมตัวเองอย่างมากที่จะไม่พุ่งเข้าไปจ้วงท้วงอีกฝ่าย
หลายๆ ที่จนพจน ให้สับสนกับความโกรธแค้น เธอเคยมองเขาเป็นผู้ชาย
ที่แสนดีและอบอุ่น เคยถึงขั้นคิดจะร่วมใช้ชีวิตกับเขา แต่ในตอนนั้นเธอ
กลับนึกถึงเงาเขาเหลือจะทน!

คนเราเปลี่ยนไปได้มากขนาดนี้เลย เธอเองก็เพิ่งจะรู้

เธเน่มองหน้าคนที่เปลี่ยนตำแหน่งเป็นอดีตคู่หมั้นของตนเอง
หมาดๆ เป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะหันหลังเดินออกจากห้องไป

“คุณเจอวันแย่งๆ มาหรือคะ”

หญิงสาวที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ยกสูงติดกับเคาน์เตอร์บาร์เงยหน้าขึ้น
จากแก้วที่ว่างเปล่าในมือ เธเน่มองบาร์เทนเดอร์สาวที่เข้ามาเทเครื่องดื่ม
เติมให้เธอเพิ่ม ริมฝีปากอึมเหยียดยิ้ม พึมพำตอบไปเบาๆ “คุณต้อง
ไม่เชื่อแน่ว่าฉันเจออะไรมา”

“ฉันเจสซี่คะ” เธอยื่นมือมาจับทักทายกับหญิงสาว “ฉันไม่เคย
เห็นคุณมาที่นี้มาก่อน”

“ฉันไม่ได้อาศัยอยู่ที่เมืองนี้คะ วันนี้แค่แวะมา...จัดการธุระเฉยๆ”

“ดูท่าธุระที่ว่าคงจะน่าหนักใจไม่น้อยเลยนะคะ” เจสซี่เอ่ยยิ้มๆ
เธอเติมเครื่องดื่มให้หญิงสาวเป็นรอบที่ห้าแล้ว คนแรกที่จู่ๆ จะมาดื่มเยาะ
ขนาดนี้ ย่อมเป็นเพราะว่าเจอเรื่องอะไรมาแน่นอน เธอทำงานแบบนี้มา
นาน การเจอคนที่มาดื่มเหล้าดับทุกข์นั้นเป็นเรื่องปกติ และกับหญิงสาว
ตรงหน้า เธอก็รู้ว่าปัญหาที่ว่าคงไม่พ้นเรื่องหัวใจแน่ๆ “มีอะไรอยากระบาย
ก็บอกได้นะคะ ฉันเป็นผู้ฟังที่ดีมากเลยละ”

“ขอบคุณคะ แต่ฉันไม่อยากจะนึกถึงมันแล้ว” เธเน่ตอบ หลังจาก
ที่ออกมาจากอะพาร์ตเมนต์ของฟรานซิส เธอก็ตรงดึงมายังบาร์ที่ใกล้ที่สุด
ทันที ทั้งๆ ที่ปกติเธอไม่ใช่คนชอบดื่มเหล้า แต่ในตอนนั้นเธอต้องการอะไร
หนักๆ มาทำให้ลืมทุกอย่างให้หมด และปริมาณแอลกอฮอล์ในร่าง
ตอนนี้ก็พอจะช่วยให้ภาพเหตุการณ์เมื่อครู่เลือนลงไปได้บ้าง

บาร์แห่งนี้ค่อนข้างหรู ทำเอาตอนแรกที่ดินเข้ามานึกอยากจะเดิน กลับออกไป เพราะแขกของร้านส่วนมากแต่งตัวกันอย่างจัดเต็มทั้งนั้น ในขณะที่เธออยู่ในชุดลำลองง่ายๆ ทว่าสภาพจิตใจตอนนั้นไม่ได้ดีพอที่จะกลับออกไปลุยหิมะเพื่อหาร้านเหล้าร้านอื่น เธอจึงเพิกเฉยต่อการแต่งตัวของตัวเอง แล้วเลือกที่นั่งตรงจุดที่เงียบและสันโดษที่สุดของ เคาน์เตอร์บาร์ยกสูงนี้

แม้ว่าตอนที่อยู่ในเหตุการณ์ที่น่าซ้ำใจนั้นเธอจะดูเยือกเย็น แต่จริงๆ แล้วภายใต้สีหน้าสงบนิ่งของเธอนั้นเต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราด เพียงแค่เธอมีสติมากพอที่จะไม่ระเบิดมันออกมาและอาละวาดให้ทุก อย่างพังให้หมด

เธอควรจะรู้สึกเจ็บเจียนตายที่โดนคนรักหักหลัง แต่ในใจนั้นกลับเต็มไปด้วยความโกรธ โกรธตัวเองที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรมาเป็นปี ไม่เคยคิดระแคะระคายเพราะความเชื่อใจ เพราะเธอคิดว่านั่นคือพื้นฐานของคนรักกัน...แล้วเป็นยังไง ความเชื่อใจย้อนกลับมาทำร้ายเธอได้อย่างเจ็บ แสบ

“ฉันเข้าใจอะ เขาเป็นว่าแก้วนี่ฉันเลี้ยงก็แล้วกัน” เจสซี่หยิบแก้ว ไบเล็กขึ้นมาสองใบ ตามด้วยรินเครื่องดื่มสีใสจนเต็มบริม ส่งให้เธอนั่ง แก้วหนึ่ง ส่วนอีกแก้วของตัวเอง เธอยกมันขึ้นชนแก้วกับอีกฝ่าย แล้วยก ขึ้นดื่มรวดเดียวหมดพร้อมกันทั้งคู่

เธอนั่งทำหน้ายิ้มเมื่อเจอความร้อนผ่าวตามความแรงของเครื่องดื่ม ที่ไหลลงไปตามคอ เธอหยิบมะนาวที่วางอยู่บนจานกลางเคาน์เตอร์ขึ้นมาบีบใส่ปากเล็กน้อยเพื่อกลบความขมที่ปลายลิ้น

เจสซี่เอ่ยทิ้งท้ายก่อนจะผละไปดูแลลูกค้าคนอื่นต่อ “ต้องการอะไร ก็เรียกฉันได้นะคะ”

เธอนั่งถอนหายใจเมื่อได้นั่งคนเดียวอีกครั้ง เธอหยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋าสะพาย ภาพบนหน้าจอนั้นเป็นภาพของเธอกับเขาที่ถ่ายด้วยกันในสวนสาธารณะ หญิงสาวยิ้มเยาะตัวเอง แล้วจัดการลบรูปถ่ายของผู้ชายเฮงซวยคนนั้นทุกรูปออกจากโทรศัพท์ แน่ใจว่าคบกันมาสาม

ปี รูปถ่ายที่มีก๊ากินพื้นที่ไปเกือบครึ่งของความจำโทรศัพท์ ดังนั้นจึงใช้เวลา
อยู่พักใหญ่

จังหวะที่กดลบรูปสุดท้ายเสร็จ ก็รู้สึกได้ว่ามีคนมานั่งลงข้างๆ
ตัวเรียวสวยจึงขมวดเข้าหากัน

ที่นั่งตรงเคาน์เตอร์นี้มีตั้งหลายที่ ทำไมต้องมานั่งติดกับเธอด้วย

“อะไรทำให้สาวสวยอย่างคุณมานั่งคนเดียวแบบนี้ล่ะครับ”

อืม...นี่ไงล่ะเหตุผล

เรเน่หันไปมองเจ้าของประโยชน์นั้น กวาดสายตาพิจารณาอีกฝ่าย
ชายหนุ่มที่เอ่ยทักเธอนั้นใส่เสื้อเชิ้ตสีขาว ตัวเขาดูมีมัดกล้ามเนื้ออย่างคนที่
ดูแลรูปร่างอย่างดี โครงหน้าหล่อเหลาคมคายล้อมด้วยเรือนผมสีน้ำตาล
ผิวเข้มพาดเหนือดวงตาคมสีเขียวยาวปนเทา จมูกของเขาโด่งเป็นสันสวย
รับกับริมฝีปากหยัก ตามแนวคางมีหนวดเคราขึ้นอยู่บางๆ มองปราด
เดียวก็รู้ว่าเป็นผู้ชายเจ้าเสน่ห์

“ให้ผมเลี้ยงเครื่องดื่มคุณนะ” เขาส่งยิ้มหวานให้เธอ ก่อนจะยกนิ้ว
ส่งสัญญาณให้บาร์เทนเดอร์ที่นำเครื่องดื่มมาวางให้อย่างรู้ใจ เขาได้ไม่
ยากกว่าอีกฝ่ายคงมาที่นี้เป็นประจำ หลังจากเลื่อนเครื่องดื่มมาตรงหน้า
เธอแล้ว เขาก็เอ่ยแนะนำตัว “มาร์คัส เกลเลอร์ เรียกผมว่ามาร์คก็ได้...
แล้วคุณล่ะครับ”

หญิงสาวยกมือขึ้นทำคาง หรีตามองเขานิ่งๆ “ปกติเขาเริ่มกัน
อย่างนี้หรือ”

“ครับ?” คำพูดที่ดูจะไม่เกี่ยวกับบทสนทนาอันทำเอามาร์คัสงุนงง

“เลือกผู้หญิงที่ถูกใจ จากนั้นก็เลี้ยงเครื่องดื่มเธอ แล้วก็พาไปนอน
ด้วย” เรเน่เอ่ย เธอหลบตามองเครื่องดื่มสีส้มอ่อนๆ ในแก้วสูงทรงวี
ตันมันกลับไปให้ชายหนุ่มที่ดูเหลือไปกับคำพูดเธอ “ถ้าจะเลี้ยงเครื่องดื่ม
ล่ะก็ ขอเป็นมาร์ตินี่แทนดีกว่า”

“...แล้วแต่คุณเลยครับ” มาร์คัสส่งแก้วค็อกเทลคืนให้บาร์เทนเดอร์
แล้วสั่งเครื่องดื่มใหม่ตามที่หญิงสาวต้องการ ระหว่างรอนั้นเขาก็ถาม
หญิงสาวอีกครั้ง “สำหรับที่คุ้นพูดตอนแรก ผมไม่ได้คิดจะทำอะไร

แบบนี้แหละครับ”

“จั้นเหวอ แล้วที่มาเลี้ยงเครื่องตีนี้เพื่ออะไร...ทำบุญสุนทานให้เจยกๆ หรือว่ามีเงินเหลือก็เลยชอบเลี้ยงเหล่าคนอื่นไปทั่ว” เรนเอ่ยเสียงหัวนจัด เนื่องจากไม่ได้อยู่ในอารมณ์ที่อยากพูดจากับใครทั้งนั้น “อยากเลี้ยงเหล่าฉันก็ไม่ขัดศรัทธา แต่ถ้าหวังจะหาคุณอนาคินนี้ละก็ แนะนำให้ไปหาคนอื่นเถอะ ฉันไม่สนใจ”

“ผมแค่เห็นคุณนั่งคนเดียว เลยอยากมานั่งเป็นเพื่อนคุณเจยกๆ” เครื่องตีของหญิงสาวมาเสิร์ฟแล้ว เขาเลื่อนแก้วให้เธอ “ตอนนี้เราก็แค่นั่งคุยกัน ส่วนหลังจากนี้เป็นเรื่องอนาคต เราไม่มีทางรู้หรอกครับว่าจะเป็นอย่างไ่ จริงไหมครับ”

หญิงสาวมองคนที่ยังยิ้มแยมไม่เลิกนั้น หยิบไม้จิ้มฟันที่เสียบมะกอกอยู่ในเครื่องตีมอกมวาวงไว้บนโต๊ะ แล้วยกแก้วขึ้นดื่มรวดเดียวหมด “ขอบคุณสำหรับเครื่องดื่ม ฉันขอตัวก่อน”

“คุณจะไปแล้ว?” มาร์คัสตกใจ มองหญิงสาวอย่างไม่เข้าใจ เขาคิดว่าท่าที่ไม่ไยดีของเธอเป็นการหวานเส่นหรืออย่างหนึ่งเพื่อกระตุ้นให้เขารู้สึกสนใจ ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะหมายความว่าตามนั้นจริงๆ

เรน่เลื่อนตัวลงจากเก้าอี้ทรงสูง คว้ากระเป๋าชิ้นมาสะพาย หยิบธนบัตรออกมาสองใบ วางมันลงบนโต๊ะเป็นค่าเครื่องดื่มที่ผ่านๆ มาของเธอ จากนั้นก็หันไปหาชายหนุ่มข้างกาย เอ่ยอย่างเย็นชา “คืนนี้ฉันเจอผู้ชายเจ้าชู้มาแล้ว ฉันไม่อยากเจอเพิ่มอีก”

หญิงสาวเดินเซเล็กน้อยออกจากบาร์ อุดหนุมิจากแอลกอฮอล์
ในร่างช่วยให้เธอไม่หนาวสั่นมากยามเจออากาศหนาวๆ นอกบ้าน เธอหยิบมือถือขึ้นมาเพื่อดูตารางรถไฟ ตั้งใจจะกลับแมนเชสเตอร์คืนนี้เลย ก็เธอไม่มีเหตุผลที่จะต้องอยู่ที่นี้แล้ว ในเมื่อต้นเหตุที่ทำให้เธอนั่งรถไฟสองชั่วโมงมานั้นไม่ต้องการเธอแล้ว

...แน่นอน จะต้องการเธอไปทำไม ผู้หญิงผมบลอนด์คนนั้นดูจะถึงใจเขาว่าเป็นไหนๆ

คิดแล้วก็โมโหขึ้นมาอีกรอบ ไม่อยากจะเชื่อว่าคนที่เธอเคยตั้งใจ
จะใช้ชีวิตที่เหลือด้วยจะกลายเป็นผู้ชายเฮงซวยคนหนึ่ง และนี่ก็โหดมาก
ขึ้นไปอีกเมื่อคิดว่าถ้าเธอไม่มาเซอร์ไพรส์เขาคืนนี้ เธอก็คงจะโง่แต่งงาน
กับเขาไปทั้งๆ ที่ไม่รู้เลยว่าตัวเองโดนนอกใจมาเป็นปีแล้ว

ทั้งที่เธอเคยคุยกับเขาแล้ว เขาเองก็บอกว่าไม่ต้องการเร่งรัดเธอ
ในเรื่องนั้น ถ้าเธออยากจะรอจนถึงวันแต่งงาน เขาก็จะยอมรอ แต่มา
ตอนนี้กลับเปลี่ยนคำพูด บอกว่าเป็นเพราะเธอไม่ยอมเขาถึงต้องไปหา
ผู้หญิงอื่น ปิดความผิดให้เธอเสียอย่างนั้น

ที่ผ่านมาเธอทำตัวดีไปเพื่ออะไร เธอไม่เคยสนใจคนอื่น ไม่ว่าใคร
จะเข้ามาแค่นั้นเธอก็ไม่เคยคิดจะยุ่ง แล้วดูที่เขาคอบแทนความซื่อสัตย์
ความไวใจที่เธอมีให้!

สุดท้ายแล้วเธอก็เหลือตัวคนเดียว ต้องมาคิดฟุ้งซ่านวุ่นวายอยู่
กลางหิมะเย็นๆ ส่วนเขาก็คงนอนกกกับยายผมบลอนด์นั้นต่ออย่างอบอุ่น
...นี่มันไม่แฟร์เลยสักนิด เขาเป็นคนผิด เขาควรที่จะเป็นทุกข์ ไม่ใช่เธอ

เขาต่างหากที่ควรจะต้องใช้ชีวิตต่ออย่างไม่มีความสุข ไม่ใช่เธอ!

เธอควรที่จะใช้ชีวิตต่ออย่างเต็มที่ต่างหาก ไม่ใช่มีวแต่หงุดหงิด
กับเรื่องเฮงซวยนี่!

คิดอย่างนั้นแล้วทำที่กำลังเดินอยู่ก็หยุดชะงัก เธอหมุนตัวกลับ
ก้าวเร็วๆ ไปยังบาร์ที่เพิ่งออกมา เมื่อเข้าไปแล้วก็กวาดตามองฝ่าความ
มืดสลัวของบาร์เพื่อหาคนที่ต้องการ

จะทำตัวดีต่อไปเพื่ออะไร ในเมื่อมันไม่ให้ประโยชน์อะไรเลย!

ชายหนุ่มในชุดขาวที่เธอมองเห็นอยู่บนโซฟา ช่างๆ กันนั้นมี
ผู้หญิงในชุดเดรสรัดรูป ดูท่ากำลังคุยอย่างออกรส

...ดีมาก ไม่ได้เธอ เขาก็หาคนอื่นแทน...ดี ดีจริงๆ...

เรนแก้วเข้าไปใกล้โซฟาชุดนั้น เมื่อเขาสังเกตเห็นเธอก็ลุกขึ้นยืน
อ้าปากเตรียมจะเอ่ยอะไร ทว่าเธอถึงตัวเขาก่อน มือเรียวกระชากคอเสื้อ
อีกฝ่ายให้เขาโน้มตัวลงมาหา ก่อนจะทาบทับริมฝีปากเย็นจัดของตัวเอง
ไปหาปากหยักที่เผยออ้าน้อยๆ นั่น

เธอจูบเขาอย่างแนบแน่นและรุนแรงตามปริมาณเหล้าในร่างกาย รวมกับความโมโหในใจ ชายหนุ่มอึ้งงันไปในที่แรก แต่เพียงเสี้ยววินาที เขาก็ตอบสนองเธอและเปลี่ยนเป็นฝ่ายควบคุมแทน เขาบดเบียดเคล้า คลั่งริมฝีปากอิมของเธोजนมันแดงกำ นั่นเป็นตอนที่เธอถอยออกห่าง ทว่าไม่ได้เดินหนีไปไหน เธอแค่ถอยออกมาเพื่อจะได้มองเห็นเขาได้ถนัด เท่านั้น

“คุณต้องการฉัน หรือผู้หญิงบนโซฟานั้น”

มาร์คัสมองคนที่เพิ่งจะจู่โจมเขาหมาดๆ ตรงหน้า เขาเจอผู้หญิง มาเยอะก็จริง แต่ไม่เคยเจอแบบนี้มาก่อน ตั้งแต่แวบแรกที่เขาเข้าบาร์มาก็เห็นเธอเป็นครั้งแรก ใบหน้าที่สวยหวานดึงดูดความสนใจเขาได้อย่างมาก เขาถึงได้เข้าหาเธอ และเธอก็ทำให้เขาแปลกใจไปสามรอบแล้วในคืนนี้ ดังนั้นแน่นอนว่าเขายอมสนใจและต้องการเธอมากกว่าสาวอีกคนที่ตนเพิ่งเลี้ยงเครื่องดื่มไป

“แน่นอนว่าเลือกคุณ”

“ดี” ว่าแล้วเธอก็คว้ามือเขามาจับ ก่อนจะกลับหลังหันแล้วเดินไปยังประตูบาร์

เขาเดินตามแรงจูงของเธอแล้วเลิกคิ้ว “นี่เราจะไปไหน”

“ปกติคุณหิวสาวไปนอนด้วยที่ไหนล่ะ”

“...บ้านผม”

“งั้นก็ไปบ้านคุณ”

2

คนแปลกหน้าในบาร์กับการตัดสินใจที่มาจากความเมา

เรเน่มองบ้านหลังใหญ่ที่มีพื้นที่กว้างขวางอย่างที่หาไม่ได้ ง่าย ๆ ในเมืองหลวงแบบนี้ แล้วก็หันมาหาชายหนุ่มข้างกาย เขาเพิ่งพาเธอขึ้นรถของเขาแล้วก็ขับขึ้นมาทางตอนเหนือของลอนดอน เข้าสู่ย่านแฮมสเต็ด ก่อนที่จะชะลอความเร็วแล้วเลี้ยวเข้าประตูรั้วที่เปิดอัตโนมัติ เข้าไปยังที่พักอาศัยตรงหน้านี้ ซึ่งเธอเข้าใจว่ามันคือบ้านของเขา เพราะเธอบอกเองว่าให้ไปบ้านเขา แต่เธอไม่คิดว่ามันจะเป็น ‘บ้าน ’ ที่ใหญ่ขนาดนี้

“คุณเป็นใคร ทำไมบ้านคุณถึงได้หลังใหญ่ขนาดนี้ พวกเศรษฐีเพลย์บอยหรือยัง?”

มาร์คัสหัวเราะกับคำถามนั้น โคลงหัวน้อยๆ “ก็ไม่เชิง...”

เมื่อรถจอดสนิทในโรงรถข้างตัวบ้าน ชายหนุ่มก็ลงจากรถ เตรียมจะเดินออกมาเปิดประตูให้หญิงสาว ทว่าเธอลงมายืนเรียบร้อยแล้ว แถมยังยกมือทำสะพานขณะจ้องมองโรงรถของเขาไปทั่วทุกซอกทุกมุมอย่างไม่เก็บอาการตื่นตะลึงของตัวเองด้วยอีกต่างหาก เขาได้ยินเสียงเธอพิมพ์่ำเบาๆ

“โรงรถนี้ขนาดเท่าห้องพักฉันเลย...”

มาร์คัสเปิดประตูเข้าตัวบ้านที่อยู่ตรงผนังด้านในของโรงรถ “ทางนี้ครับ”

“ขอบคุณ” เรเน่ก้าวยาวๆ ผ่านร่างสูงเข้าไป ก่อนจะอุทานออกมาเมื่อเห็นการตกแต่งในตัวบ้าน “ให้-ตาย-เถอะ!”

บ้านหลังนี้เป็นสไตล์สถาปัตยกรรมร่วมสมัย สวยแบบเรียบหรู ภายในเน้นไปทางโทนสีขาวทั้งหมด ทั้งพื้น ผนัง และเฟอร์นิเจอร์ เริ่มจากโถงทางเดินที่พาไปสู่ห้องนั่งเล่น สองข้างเป็นกระจกบานยาวเผยให้เห็นสวนด้านนอกที่ตอนนี้ชาวโพลนเพราะหิมะ ตัวห้องนั่งเล่นนั้นประกอบไปด้วยโซฟาชุดตัวใหญ่สีขาว ด้านล่างเป็นพรมสีด้า ตรงกลางระหว่างโซฟานั้นเป็นโต๊ะกระจกสี่เหลี่ยม ที่วีขนาดใหญ่ติดอยู่บนผนังคอนกรีตแบบบางที่ฉาบขึ้นเพื่อกั้นระหว่างห้องนั่งเล่นกับห้องกินข้าว

ร่างเพรียวลวดตรงเท้าบูต ตามด้วยเสื้อโค้ตตัวยาวของเธอออกพาดมันไว้กับโซฟาพร้อมกับกระเป๋าสะพายใบเล็กของเธอ ยกมือขึ้นลูบแขนตัวเองเพื่อไล่ความหนาวเย็นที่หลงเหลืออยู่บนเสื้อผ้า เธอมองผ่านกระจกบานยาวที่ถูกใช้แทนผนังบ้านออกไปยังความมืดด้านนอก “หิมะตกแบบนี้ คุณยังมีกะจิตกะใจออกไปล่าสาวอีกหรือ”

“หนาวๆ แบบนี้ เหมาะกับการหาคนมานอนกอดเพิ่มความอบอุ่นจะตายไปครับ” มาร์คัสเดินมาหยิบเสื้อโค้ตของเธอไปแขวนไว้ที่ราวแขวนเสื้อ พร้อมกับเสื้อหนาวของเขา มองการแต่งกายของอีกฝ่ายเร็วๆ อย่างคาดคะเนเรือนร่างข้างใต้มัน เธอใส่เสื้อชีฟองแขนยาวสีฟ้าอ่อนกับกางเกงยีนเข้ารูปที่เห็นเรียวยาวสวยได้ชัดเจน “แล้วคุณล่ะครับ ทำไม่ถึงออกมาเที่ยวกลางคืนแทนที่จะอยู่บ้าน”

“ไม่เกี่ยวกับคุณ” เธอตอบปัด คำถามของเธอทำเอาเธอนึกถึงเรื่องน่าโมโหนั้นอีกจนได้ เธอเบนความคิดตัวเองให้สนใจอย่างอื่นแทนหางตาเหลือบเห็นชั้นหนังสือจึงเดินเข้าไปหา นิ้วเรียวยาวไล่ไปตามสันหนังสือที่วางอย่างเป็นระเบียบบนชั้น ก่อนจะดึงออกมาเล่มหนึ่งแล้วเปิดดู

มาร์คัสกระแอมกระไอเมื่อรู้สึกที่ตัวเองไร้ตัวตนในสายตาก็ฝ่ายนี้ช่างเป็นอะไรที่ผิดปกติเสียจริง เขาไม่เคยกลายเป็นอากาศธาตุแบบนี้มาก่อนในชีวิต ไม่ว่าเขาจะทำอะไรหรืออยู่ที่ไหน ผู้คนมักจะให้ความสนใจและอยากเอาตัวเข้าใกล้เขาทั้งนั้น เว้นก็แต่คนตรงหน้านี้ ที่ดูจะตรงกันข้ามกับคนอื่นๆ อย่างสิ้นเชิง

“ขอโทษที ไม่ได้ตั้งใจจะเสียมารยาท เผอิญฉันชอบอ่านหนังสือมาก มันก็เลยเพลอตัว” หญิงสาวเก็บหนังสือเล่มนั้นกลับเข้าชั้นไป ถอยออกมายืนกลางห้องอีกครั้ง มองซ้ายขวา จากนั้นก็ยกมือขึ้นกอดอก “ยังไงต่อ”

“ครับ?”

“ก็หลังจากพาสาวมาที่บ้านแล้วทำยังไงต่อ”

“...ปกติแล้วก็จะหาเครื่องดื่มให้”

“โอเค” เธอยกไหล่ เดินไปที่ชั้นหนังสืออีกครั้งแล้วหยิบเล่มเดิมออกมา ครั้งนี้เธอไม่ยื่นอ่านแล้ว แต่เดินไปทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาตัวใหญ่ “ฉันจะอ่านหนังสือรระหว่างที่คุณไปหาเครื่องดื่มละกัน”

ร่างสูงนั่งไปเมื่อเห็นอีกฝ่ายทำตามสบายประหนึ่งอยู่ในบ้านตัวเอง ก่อนจะเรียกสติ สั่งให้ขาทั้งสองข้างเดินไปยังห้องครัวเพื่อชงเครื่องดื่มอย่างที่เคยทำ เขาเปิดตู้เพื่อหยิบแก้วออกมาสองใบ ตามด้วยขวดเครื่องดื่มสองขวด รินผสมใส่แก้วอย่างละนิด จากนั้นก็หยิบมะนาวออกมาผ่านบางๆ หย่อนใส่ลงไปในแก้ว ตบท้ายด้วยใบมินต์

เรน่ลดหนังสือในมือลงวางข้างตัวเมื่อเห็นว่าชายหนุ่มเดินกลับมาแล้ว เธอรับแก้วเครื่องดื่มมาแล้วยกขึ้นมอง ชมวดคิ้ว ใช้นิ้วคืบใบมินต์ออกจากแก้วตัวเองก่อนจะยกดื่มรวดเดียวหมดแก้ว ทำหน้าเหยงกับรสชาติของมัน แล้วยื่นแก้วเปล่าคืนให้ชายหนุ่ม

“ขออีกได้ไหม รอบนี้ไม่ต้องใส่ใบมินต์มานะ”

มาร์คัสชะงักขณะที่กำลังจะนั่งลงบนโซฟาเดี่ยว รับแก้วเปล่ามาอย่างงงๆ แต่ก็ยอมลุกขึ้นยืนแล้วเดินกลับเข้าห้องครัวไปจัดการเติมเหล้าให้หญิงสาวอีกแก้วตามคำขอ

“ขอบคุณ” เรน่รับเครื่องดื่มแก้วที่สองมา แล้วก็จัดการดื่มรวดเดียวหมดอีกครั้ง

“เอาอีกแก้วไหมครับ”

“ไม่แล้ว เมาพอแล้ว” เธอตอบ วางแก้วเปล่าลงบนโต๊ะ ใบหน้าเริ่มเป็นสีแดงกำจากปริมาณแอลกอฮอล์ที่สูงเกินควรในร่าง ยังดีที่

สติสัมปชัญญะยังคงมีอยู่เยอะพอสสมควร พอที่จะรู้ว่าเธอกำลังทำอะไร อยู่ แต่ถึงกระนั้นเธอก็ไม่คิดจะใช้สติที่เหลือยับยั้งหรือห้ามตัวเองในการ ตัดสินใจทำอะไรบ้าง นี่ แม้จะมั่นใจมากกว่าเมื่อตื่นมาแล้วเธอจะต้องรู้สึก เสียใจที่ทำมันลงไปแน่นอน

แต่เธอตัดสินใจแล้ว และคนอย่างเธอไม่มีทางเปลี่ยนใจ

มาร์คสยอกแก้วเหล้าขึ้นจิบอย่างช้าๆ ถามในสิ่งที่ควรจะถามมา นานแล้ว “ผมยังไม่รู้จักชื่อคุณเลย”

“เรย์”

“เรย์เรย์” ชายหนุ่มทวนชื่อเธอยิ้มๆ

น้ำเสียงของเธอเข้มขึ้นเล็กน้อย “แค่ เรย์ คำเดียว”

“เรย์มันดูแมนไปหน่อย เรย์เรย์ฟังดูน่ารักกว่าตั้งเยอะ” ร่างสูงมอง หญิงสาวที่นั่งอยู่บนโซฟาตัวยาวอย่างเพลิดเพลิน เขารู้สึกว่าเธอน่าสนใจ มาก อาจเป็นเพราะคนอย่างเขามักจะเจอแต่ผู้หญิงวิ่งเข้าหา นี่น่าจะเป็น ครั้งแรกที่เจอหญิงสาวที่ไม่มีท่าที่สนใจจะกระโจนใส่เขาเลยจริงๆ ที่โอกาส มาถึงแล้ว “คุณอยากดูหนังหรือฟังเพลงอะไรไหม”

อีกครั้งที่เธอถามเขากลับแทนคำตอบ “คุณต้องบริการสาวๆ แบบ นี้ทุกครั้งเลยหรือ”

“ก็แค่บางที...” เขาตอบไม่เต็มเสียงนัก เพราะปกติจอตลอดไม่ทัน เสรีจิดก็พึดกันนิ้วเนี่ยไปแล้ว จะมีบ้างบางครั้งก็เจอสาวที่วางมาดหน่อย แต่ก็มักจะหยุดแค่เครื่องดื่มคนละแก้ว หลังจากนั้นก็พาขึ้นเตียง ไม่มี หรอกความคิดที่จะดูหนังนะ แต่กับครั้งนี้เป็นเพราะร่างตรงหน้าที่ไม่ มี อารมณ์พิศวาสใดๆ ให้เห็นเลยสักนิด เขาถึงได้คิดจะเปิดหนังสักเรื่องเพื่อ สร้างบรรยากาศเสียก่อน

จะว่าไป ถ้านี่ก็เป็นวิธีเรียกร้องความสนใจของเธอ ก็ขอบอกว่ามัน ได้ผลมากเลย

“เสียเวลา” เรเน่ตอบสั้นๆ เธอลุกขึ้นจากโซฟา ก้าวเข้าไปหาร่าง สูงที่โซฟาเดี่ยว วางแขนทั้งสองข้างลงบนพนักพิง เป็นการกักตัวชายหนุ่ม ให้อยู่ในวงแขนของเธอไปกลายเป็น และก้มหน้าลงไปชิดเสียจนได้กลิ่น

น้ำหอมจางๆ จากตัวอีกฝ่าย “มาเริ่มกันเลยดีกว่า”

มาร์คัสไม่เคยคาดคิดว่าหญิงสาวที่เดิมดูไร้อารมณ์จะกลับกลายเป็นฝ่ายเปิดฉากรุกเขาก่อนเสียอย่างนั้น เขามองใบหน้าสวยหวานที่แต่งแต้มเครื่องสำอางเน้นช่วงดวงตาให้ดูโดดเด่น ยกมือขึ้นลูบไล้ไปตามผิวแก้มที่เป็นสีแดงของเธอ แล้วเลื่อนไปยังท้ายทอย รังอีกฝ่ายให้ก้มหน้าลงมาอีก ก่อนที่เขาจะประทับริมฝีปากตัวเองกับปากเธอ เริ่มต้นอย่างแผ่วเบา แล้วเพิ่มความแนบแน่นมากขึ้น ลิ้นร้อนดันริมฝีปากอิมให้เผยออกก่อนจะรुकล้ำเข้าไปซึมความหอมหวาน พร้อมๆ กับมือที่ดึงร่างเพรียวระหงที่ยืนอยู่ให้ลงมานั่งคร่อมตัวเขาเอาไว้

ริมฝีปากทั้งสองยังคงคลอเคลียไม่ห่าง เรเน่ปล่อยให้ชายหนุ่มเป็นคนนำ ส่วนเธอนั้นก็คล้อยตามอย่างว่าง่าย มือทั้งสองข้างโอบรอบคอเขาไว้ เธอรับรู้ได้ถึงจังหวะหัวใจที่เต้นเร็วกว่าปกติ รวมถึงไอร้อนที่แล่นพล่านไปทั่วร่างกาย

มาร์คัสเลื่อนริมฝีปากตัวเองลงไปยังชอกคอขาว ขบเม้มเนื้อเนียนเบาๆ ก่อนจะได้ยินเสียงปนเบาๆ ข้างหู

“...หมวดคุณทำฉันเจ็บ”

เขาชะงักไป ไม่เคยนึกถึงเรื่องนี้มาก่อนเพราะไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนบนให้ได้ยิน นับว่าเป็นอีกครั้งแล้วที่ร่างเพรียวบนตักสร้างความแปลกใจให้เขา

ระหว่งที่ลิ่งเลอยู่ว่าควรจะหยุดหรือทำยังไงดี ก็ได้ยินเสียงข้างหูอีกครั้ง

“อิม...ข้างเถอะ พอทนได้อยู่”

ได้ยินดังนั้นชายหนุ่มจึงลงมือต่อ สองมือวนเวียนอยู่กับแผ่นหลังของเธอ ไล่ลงไปยังชายเสื้อ ก่อนที่จะถอดมันออก เผยเรือนร่างด้านใต้ให้เห็น เขาผละออกห่างเล็กน้อย พบว่าอีกฝ่ายมีรูปร่างที่เร้าใจมากทีเดียว ตอนแรกเขาไม่สังเกตเห็นเพราะเสื้อของเธอพรางนุ่นไว้ มาร์คัสได้สายตามองบราเซียร์ลูกไม้สีขาวที่บดบังความอวบอิมของเธออยู่ ต่ำลงไปเป็นช่วงเอวสอดสวกับหน้าท้องแบนราบ

เรเน่ก้มหน้ามองคนที่จ้องหน้าอกเธออยู่แล้วก็ขมวดคิ้ว “มองอะไร
นักรหนา ไม่เคยเห็นหน้าอกผู้หญิงหรือยังงัย”

“เคยเห็น แต่ไม่เคยเห็นของคุณ” เขาตอบด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ
ก่อนจะเลื่อนมือไปกอบกุ่มสะโพกผายแล้วยกตัวเธอขึ้นพร้อมๆ กับเขาที่
ลุกขึ้นยืน ก้าวซ้าๆ ไปยังบันไดบ้านเพื่อขึ้นไปยังห้องนอนที่อยู่ชั้นสอง

เรเน่ปล่อยให้อีกฝ่ายอุ้มเธอขึ้นบันได ขณะเดียวกันก็มองการ
ตกแต่งในบ้านไปด้วย ผั่งตรงข้ามบันไดนั้นเป็นผนังสีขาวที่มีรูปภาพ
แขวนอยู่ โดยมีหลอดไฟดวงเล็กๆ ฉายลงบนภาพนั้นเพื่อให้มันดูโดดเด่น
“นั่นมัน...”

“หืม?” เขาชะลอมือเท้าที่กำลังก้าวขึ้นบันได มองไปตามสายตา
ของหญิงสาวก่อนเอ่ยตอบ “นั่นคือภาพเขียนของ...”

พูดไม่ทันจบ หญิงสาวก็ดีดตัวออกจากอ้อมแขนกะทันหันหันจนเขา
เกือบตกบันได มารัดศมมองคนที่จู่ๆ ก็วิ่งลงบันไดไปอย่างนึกงุน...เธอ
ตรงไปหาภาพเขียนสีน้ำมันที่แขวนอยู่บนผนังบ้านของเขา

“Birch Forest”

เขาได้ยินเธอเอ่ยก็ยิ่งนึกงุนมากขึ้น “คุณรู้จัก?”

“นี่เป็นงานที่โดดเด่นชิ้นหนึ่งของคลิมต์เลยนะ” เรเน่เอ่ยตอบด้วย
น้ำเสียงชื่นชม “ว่าแต่คุณไปได้ภาพนี้มาได้ยังงัย”

“ผมประมูลมันมา”

“...คุณประมูลมันมาหรือ แปลว่านี่ของแท้นั้นหรือ บ้าน่า” ...ก็
มูลค่าภาพเขียนนี้อยู่ที่ราวๆ ยี่สิบล้านปอนด์ได้เลยนะ!

เขาหัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นสีหน้าไม่เชื่อถือของเธอ “ผมไม่ได้ประมูล
แค่ภาพนี้ภาพเดียวด้วย ถ้าเป็นของคลิมต์ ผมมีภาพเขียนนอกเดอเลออีกภาพ”

“ล้อเล่นนะ” เรเน่พูดเสียงสูงขึ้นมาทันที เช่นเดียวกับสีหน้า
แตกตื่น “ไหน!”

“ผมเก็บไว้ในแกลเลอรี”

“คุณมีแกลเลอรีด้วย!” เธอพูดเสียงดัง ดวงตาเป็นประกายเหมือน
เด็กเจอของถูกใจ “คุณมีภาพเขียนของใครบ้าง แล้วแกลเลอรีคุณอยู่

ตรงไหน แล้วมี...”

“ตกลงเราจะเปลี่ยนเป็นนั่งคุยกันแทน?” มาร์คส์มองหญิงสาวที่ดูตื่นเต้นอย่างออกนอกหน้า ดูเธอจะลืมหายใจตามความหมายเดิมที่กลับบ้านกับเขา มาตั้งแต่แรก

“ไม่ๆ เราจะทำมันอยู่...ฉันเกือบเปลี่ยนไปครั้งนึงแล้ว ไม่เห็นหรือไง” เรเน่โบกมือไปมา ก็มองตัวเองที่ไม่ได้แต่งตัวเรียบร้อยเสียเท่าไร “แต่เราจะทำหลังจากฉันขึ้นชมงานศิลปะชิ้นนี้ก่อน ไม่ง่ายเลยนะที่จะได้เห็นภาพของจริงระยะประชิดแบบนี้...”

ไม่บ่อยนักที่จะเจอหญิงสาวที่ชื่นชอบงานศิลปะแบบนี้ และการได้ยืมมองของสวยของงามสองสิ่งคือหญิงสาวกับภาพเขียน ก็ถือเป็นอารมณ์สุนทรีย์อย่างหนึ่ง ดังนั้นเขาจึงรอให้เธอขึ้นชมงานของ กุสตาฟ คลิมต์ บนผนังบ้านจนพอใจ

ที่ว่าผ่านไปเป็นสิบนาทีแล้ว เรเน่ก็ยังคงยืมมองภาพเขียน อยู่อย่างนั้น แถมดูจะเพลิดเพลินมากเสียด้วย ไม่ได้สนใจเลยว่ามาร์คส์กำลังรอที่จะจัดการเธออยู่ ยิ่งหลังจากที่ความปรารถนาในร่างกอดตัวขึ้นแล้วด้วย ใจคอเธอจะให้เขาทดสอบความอดทนด้วยการยืมมอง ‘ของหวาน’ ใดๆ หรือยัง...

เขาพลันผุดรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ แอ่ขึ้นเบาๆ “ผมมีรูปปั้นเดวิดของมีเกลันเจโลด้วยนะ”

“โกหกแล้ว” เรเน่ตอบกลับมาทันที “ไม่เชื่ออีกฝ่ายเลยสักนิด แม้จะรวบรวมมหาเศรษฐี แต่ถึงขนาดมีรูปปั้นเดวิดในครอบครองนี่มันก็เกินไปเสียหน่อย

“จริงๆ เชื่อผมสิ” เขาทำหน้าขึงขัง “ผมมีอยู่ในห้องนอนของผม” หญิงสาวหรีตา เธอหันหน้ากลับมาหาเขา

“โอเคๆ ยอมรับก็ได้ว่าผมไม่มี” เขายอมแพ้เมื่อเห็นสายตาจับผิดของเธอ “แต่ผมมีของเลียนแบบรูปปั้นเดวิด”

“อืม อันนี้ก็พอเชื่อได้หน่อย” เรเน่พยักหน้าช้าๆ ถ้าเป็นรูปปั้น

เลียนแบบเดวิดนี่ก็พอเป็นไปได้ เธอเคยไปเห็นของจริงที่ฟลอเรนซ์แล้ว
ดังนั้นจึงไม่ได้ตื่นเต้นกับของเลียนแบบเท่าไร แต่ถึงอย่างนั้น ไปดูสัก
หน่อยก็ไม่เสียหาย เธอชี้นิ้วขึ้นไปยังด้านบนแทนการถามว่าห้องนอนเขา
อยู่ตรงนั้นใช่ไหม ซึ่งพอชายหนุ่มพยักหน้า เธอก็เดินกลับไปขึ้นบันได
ตามหลังร่างสูงที่เดินนำหน้าไป

ชั้นบนของบ้านเขามีโถงทางเดินที่ไม่กว้างมากนัก ทอดยาวเป็น
เส้นตรง มีประตูอยู่สี่ห้าบานตามทาง เขาพาเธอเดินตรงไปยังประตูสุด
ทางเดิน เมื่อเปิดเข้าไปก็เจอห้องนอนขนาดใหญ่ พื้นปูด้วยพรมผืนนุ่ม
สีเทาอ่อน เรเน่เดินไปยืนตรงกลางห้อง กวาดตามองรอบๆ จากนั้นก็หัน
กลับมาเลิกคิ้วใส่เขา “ไหนล่ะ รูปปั้นเลียนแบบเดวิดนะ”

มาร์คัสเอนหลังฟังกรอบประตูแล้วยิ้มให้เธอ “คุณก็กำลังมองอยู่
นี่ไง”

“อะไรนะ” เรเน่อึ้งไป

“รูปปั้นเดวิดขึ้นชื่อว่าเป็นชายหนุ่มที่รูปงามที่สุด...” เขาเว้นวรรค
ผายมือทั้งสองข้างออกข้างตัวแล้วค้อมตัวลงราวกับจะโน้มรับคำพูด
ของตัวเอง “...ก็เหมือนตัวผมยังไงล่ะ”

สิ้นเสียงเขาก็คือเสียงหัวเราะดังลั่น เรเน่ประมวผลผลคำพูดแฝง
ความนัยนั้นของเขาอย่างรวดเร็ว และมันก็ทำให้เธอหลุดหัวเราะทันที
เธอยกมือขึ้นชี้ตัวเขา “หนุ่มรูปงาม...คุณเนี่ยนะ”

บอกตามตรงว่ามาร์คัสไม่เคยโดนคนหัวเราะใส่แบบนี้มาก่อน
ทำเอาคนที่มีความมั่นใจในรูปร่างหน้าตาของตัวเองอย่างเขาถึงกับเก้อ
ไป แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่ยอมแพ้ “ใช่สิ ลองเห็นรูปร่างผมก่อนเถอะ
คุณจะเชื่อคำพูดผม”

“ฉันไม่เคยเจอคนหลงตัวเองขนาดนี้” เรเน่เอ่ย แต่ในเมื่ออีกฝ่าย
กล้าอวยตัวเองขนาดนี้ เธอก็จะขอดูเสียหน่อย หญิงสาวก้าวเท้าไปหา
คนที่ยืนฟังกรอบประตูอยู่ซึ่งเปลี่ยนเป็นยืนตัวตรงรอเธอเดินเข้าไปหา
ไม่รอช้า เรเน่จัดการปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตชายหนุ่มออกเพื่อดู ‘รูปร่าง’
ของเขาทันที

หลังจากถอดเสื้อเชิ้ตออกไปแล้ว แผลงอกที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อก็ปรากฏสู่สายตา ตามด้วยกล้ามเนื้อหน้าท้องสวยราวกับนายแบบตามนิตยสารแฟชั่น ดวงตาของหญิงสาวเบิกกว้างขึ้นอย่างสนอกสนใจ นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นซิกซ์แพ็คของจริงในระยะประชิดแบบนี้

“อืม...” เธอส่งเสียงในลำคอเบาๆ ขณะที่ไล่ปลายนิ้วไปตามลำตัวของอีกฝ่าย ผ่านแผลงอกไปยังหน้าท้อง จากนั้นก็เป็นบริเวณซี่ข้างของเขา

มาร์คส์หลุบตามองหญิงสาวด้วยความรู้สึกภูมิใจ กอบกู้ความเสียหายเมื่อครู่กลับมาได้ไม่น้อย เขาเสียแรงไปเยอะในการสร้างกล้ามเนื้อสวยๆ พวกนี้ มันเป็นเครื่องมือที่ดึงดูดสาวๆ ได้ดีเป็นอันดับสองรองจากหน้าตา

เรเน่ไม่ได้รู้ตัวเลยว่าการทำที่เธอสัมผัสเขาเบาๆ ไปทั่วตัวแบบนั้น จะเป็นการยั่ววนอย่างหนึ่ง เธอเงยหน้ามองชายหนุ่ม พบว่าในดวงตาอีกฝ่ายนั้นดูลึกล้ำเป็นพิเศษ ทว่าเธอไม่ได้สนใจจะคิดคำนวณว่าเพราะอะไร นอกจากคิดเปรียบเทียบรูปร่างมาร์คส์กับรูปปั้นเดวิดตามที่เขาบอกในตอนแรกเท่านั้น

“ก็ได้อยู่นะ...” หญิงสาวโคลงหัวไปมาหลังจากสำรวจท่อนบนที่เปลือยเปล่าของเขาเรียบร้อยแล้ว “ก็เหมือนกับเดวิดอยู่”

“ผมบอกแล้ว” เขายิ้มออกมาอีกครั้ง เข้าประชิดตัวหญิงสาวเนื่องจากตอนนี้ได้เวลาสานต่อในสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องนั่งเล่นด้านล่างแล้ว ชายหนุ่มโอบแขนรอบเอวบาง เตรียมจะก้มหน้าลงไปชิมริมฝีปากอิมมันอีกครั้ง

ทว่าประโยคถัดไปที่ออกจากปากเธอก็ทำให้เขารู้สึกเหมือนโดนน้ำเย็นจัดราดตัว

“แต่เอ...แบบนี้ก็แปลว่า ‘ตรงนั้น’ ของคุณก็ต้องเล็กเหมือนกับของเดวิดด้วยนะสิ”

ร่างกายของมาร์คส์นิ่งค้าง “คุณว่าอะไรนะ”

“ก็คุณบอกว่าคุณเหมือนกับเดวิด ฉันก็แค่ถามว่าตรงนั้นของคุณก็ต้อง...” เธอเว้นคำพูดนั้น ใช้ท่าทางบอกแทนโดยการยกมือขึ้นมาตรง

หน้าเขา แล้วกางนิ้วออกเพื่อบอก ‘ขนาด’ ของสิ่งที่เธอกำลังพูดถึงอยู่
“...เท่ากับของเดวิดนะสิ”

“คุณกำลังดูถูกผม” ชายหนุ่มไม่อยากจะเชื่อหูตัวเองว่าเขา
โดนสบประมาทถึงสองครั้งติด

เรเน่ไหวไหล่ “เปล่าเสียน้อย จริงๆ แล้วมันคือคำชมต่างหาก
คนสมัยนั้นเขากันว่า ยิ่ง ‘เล็ก’ จะยิ่งฉลาด ไม่เคยได้ยี้...”

คำพูดของหญิงสาวขาดช่วงไปด้วยมาร์คส์ปิดปากของเธอด้วย
ปากของเขา จมพิตของเขานั้นทั้งเร้าร้อนและรุนแรงตามระดับอารมณ์
มือทั้งสองข้างของชายหนุ่มโอบรัดเธอแน่นจนลำตัวแทบสนิท ผิวกาย
ช่วงบนสัมผัสกันอย่างไร้อาการขวางกัน

เขาใช้ลิ้นบังคับให้เธอเปิดปาก ตักตรวจความหอมหวานภายใน
โพรงปากเล็ก หญิงสาวครางเบาๆ ในลำคอ ก่อนที่จะเปลี่ยนเป็นเสียง
หวีดร้อง มือทั้งสองข้างคว้าไหล่เขาไว้แน่น เมื่อจู่ๆ เธอก็โดนเขาจับตัว
ขึ้นพาดป่า

มาร์คส์ก้าวยวาวๆ ไปยังเตียงหลังกว้างของเขา ไม่รู้ว่าจะอธิบาย
ความรู้สึกในใจตอนนี้อย่างไรดี รู้เพียงแค่ว่าอยากจะจัดการคนปากดีที่
กล้าดูถูกความเป็นชายของเขาคนนี้ให้พูดอะไรไม่ออกอีกเลยตลอดคืน

เรเน่ถูกจับทุ่มลงไปนอนบนเตียง โดยมีร่างหนาทาบทับตามลงมา
เขาจูบเธออีกครั้ง สอดมือไปได้ร่างบางเพื่อปลดตะขอยกทรงของเธอออก
ปลดปล่อยเนินเนื้ออวบอิมให้เป็นอิสระสู่สายตา ขนาดของมันพอดีเหลือ
เกิน บีบเค้นได้อย่างเต็มไม้เต็มมือ ชายหนุ่มได้ริมฝีปากตัวเองลงไปตาม
คอระหง ลึนร้อนได้เลียผิวเนียนนุ่มของเธอไปจนถึงอกอวบ หยอกล้อยอด
ปทุมถัน ขณะที่มือก็นวดเฟ้นอีกข้างไปด้วย

ผิวขาวกระจ่างของเธอขึ้นสีแดงระเรื่อไปทั่วทั้งตัว มาร์คส์เคลื่อน
ริมฝีปากลงมายังหน้าท้องแบนราบ พึมพำเบาๆ “เรย์เรย์...คุณจะต้อง
เสียใจที่ดูถูกผมเมื่อครู่...”

เรเน่หอบฮัก จมดิ่งอยู่ในกระแสปรารถนาที่เธอเพิ่งสัมผัสมันเป็น
ครั้งแรกผ่านการปลุกเร้าอย่างมีชั้นเชิงของชายหนุ่ม เสียงครวญคราง

อย่างรัญจวนใจดังลวดริมฝีปากออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ ทางแกงของเธอ ถูกดอดออกไปตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ตอนนี้ทั้งเนื้อทั้งตัวเธอเหลือเพียงชั้นใน ตัวจิ๋วที่อยู่บนร่างเท่านั้น หญิงสาวบิดตัวไปมาอย่างไม่รู้จะจัดการกับความรู้สึกของตัวเองยังไง เพราะนี่เป็นเรื่องที่เธอไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน แม้จะเคยรู้ว่าเขาทำยังไงกัน แต่ไม่เคยปฏิบัติจริง ดังนั้นการตอบสนองของเธอจึงสะปะสะปะไปหมด

นอกจากโอบกอดแผ่นหลังกว้างของเขาแล้ว เธอก็ไม่ได้ทำอะไรอีก ปล่อยให้ชายหนุ่มเป็นฝ่ายลงมือแต่เพียงผู้เดียว ร่างกายของเธอจะถูกไวต่อสัมผัสไปหมดทุกจุด อาการราวกับหญิงสาวไร้เดียงสาที่เร้าอารมณ์เขาได้อย่างประหลาด

มาร์คัสผละออกมาเล็กน้อยเพื่อจัดการเสื้อผ้าที่หลงเหลือบนร่างของตัวเอง จากนั้นก็ทิ้งตัวทับเธอให้เนื้อกายร้อนรุ่มเสียดสีกันอย่างไม่มีการวางระหว่งกลางอีก อุณหภูมิร่างกายของทั้งคู่พุ่งขึ้นสูง ผิดกับอากาศนอกตัวบ้านที่ลงต่ำมากกว่าเดิมด้วยหิมะที่เริ่มโปรยปรายลงมา เขาเลื่อนมือลงต่ำไปเกี่ยวขั้วในสีขาวซึ่งเป็นปรากฏการณ์ครั้งสุดท้ายบนร่างบางออก ก่อนที่ปลายนิ้วเย็นเฉียบของเขาจะรुक้าเข้าไปในตัวเธอ

“ฮะ!” เรเน่หนีบขาทั้งสองข้างเข้าหากันทันทีเมื่อรู้สึกถึงมือของคนด้านบนที่กำลังนวดคลึงจุดอ่อนไหวที่สุดบนร่างกาย เป็นการตอบสนองที่เธอทำไปโดยไม่รู้ตัว ทว่า มันไม่สามารถหยุดยั้งการรุกรานของมือหนาได้

ชายหนุ่มซุกใช้คอระหงของเธออีกครั้ง ฟันลมหายใจร้อนๆ รุดต้นคอของหญิงสาว เมื่อรู้สึกได้ถึงความชุ่มชื้นตรงปลายนิ้ว เขาก็เปลี่ยนจังหวะการเคลื่อนไหวของมือ ยึดตัวขึ้นเหนือร่างบางเล็กน้อย เพื่อที่เขาจะได้มองเห็นหน้าเธอได้ชัดเจน

มาร์คัสเอ่ยเสียงทุ้มพว่า “ขอโทษผมสิ...”

“ว่าไง...นะ...” เรเน่ขมวดคิ้ว สติสัมปชัญญะของเธอในตอนนี้เป็นเลือนราง ทว่าก็ยังพอจับใจความได้ว่าเขากำลังสั่งให้เธอทำอะไร “ขอโทษ... เพื่อ...อะไร...”

“ขอโทษที่คุณดูถูกผมยังไงล่ะ”

“ก็บอก...แล้ว...ว่ามัน...ถือ...เป็น...คำชม...” เสียงของเธอขาดหายเป็นช่วงๆ เมื่อรู้สึกได้ถึงอารมณ์ปั่นป่วนที่พุ่งขึ้นสูงของตัวเอง “แปลว่า...คุณ...ฉลาดมาก...ไง...ไม่เข้าใจ...หรือ...”

มาร์คัสหรือตามองคนใต้ร่างที่ยังคงยกตรกระบ้าๆ นั้นมาพูดในเวลาอีกครั้ง เขาก็มหันหลังไปหาเธอ เอ่ยเสียงต่ำ “ไม่ต้องขอโทษก็ได้ แต่ถ้าโดนผมรุนแรงใส่ก็อย่าว่ากันล่ะ”

เอ่ยจบเขาก็ถอนนิ้วตัวเองออก เอื้อมมือไปที่โต๊ะข้างหัวเตียง เปิดลิ้นชักหยิบอุปกรณ์ป้องกันออกมา จัดการสวมมันลงบนแกนกายของตนอย่างคล่องแคล่ว เมื่อเรียบร้อยก็แทรกกายเข้าไปตรงกลางระหว่างเรือวซาฮวย ดันความปรารถนาของตนเองฝังเข้าไปทันทีอย่างไม่มีการเบาแรง แต่แล้วเขาก็รู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่างซึ่งไม่เหมือนที่เคยๆ เจอมา...อะไรบางอย่างที่คล้ายเยื่อบางๆ ขวางกั้นตัวตนของเขา

“เจ็บ!!”

เรเน่ส่งเสียงร้องขึ้นทันทีที่โดนจู่โจมเข้ามา ตัวเธอเครียดเกร็งขึ้นเสียจนเขารับรู้ได้ชัดเจน ดวงตาคมเบิกกว้างทันที

เธอไม่ได้เสแสร้งเป็นสาวไร้ประสบการณ์ แต่เธอไม่เคยจริงๆ!

ความจริงที่เพิ่งรับรู้วันนี้ทำให้เขาตื่นตระหนก แปลว่าสิ่งที่เขาเพิ่งดึงดันฝ่าไปนั่นคือเยื่อพรหมจรรย์ของเธอ ความคิดในหัวเขาตอนนี้ปั่นกันยุ่งเหยิง ไม่เข้าใจว่าทำไมคนที่ไม่เคยผ่านเรื่องแบบนี้มาก่อนถึงเลือกที่จะมาเปิดประสบการณ์ครั้งแรกกับคนแปลกหน้าแบบนี้...แต่จะมาคิดตอนนี้ก็สายไปเสียหน่อย เพราะเขาลงมือไปเรียบร้อยแล้ว และตอนนี้เธอก็บีบรัดเขาแน่นไปหมดทุกส่วน

“ออก...ออกไปเดี๋ยวนี้ละ!” เรเน่ไม่คิดว่ามันจะเจ็บได้ขนาดนี้

ทำเอาหางตาของเธอมีน้ำตาซึม อารมณ์วาบววมที่มีแทบจะหายวับไปหมด หญิงสาวยันมือกับแผงอกเขา พยายามดันเขาออกไปจากร่างเธอ

เขาทำหน้าที่แปลกประหลาดทันทีที่ได้ยินคำพูดนั้นของเธอ...มันเหมือนกับบอกให้คนยิงธนูเก็บลูกศรที่เพิ่งปล่อยออกจากคันธนูไปกลับ

มาอย่างไรอย่างนั้น

“บอกให้ออกไปไง!”

ฝ่ามือน้อยๆ ของเธอเริ่มระดมทุบตีป่าเขา ทำเอาชายหนุ่มต้องรีบรวมมือทั้งสองข้างของเธอเอาไว้เหนือหัว ก่อนที่จะได้รอยขีดข่วนร่างกายที่ไม่ใช่รอยจูบ แล้วเธอก็กับเธอเสียงแหบพร่า ร่างกายเครียดเกร็งไปหมดทุกส่วนเพราะต้องการสานต่อในสิ่งที่ทำค้างไว้

“เรย์เรย์ เริ่มแล้วจะให้หยุดกลางคัน มันไม่ได้หรอกนะ”

“ก็ใครจะไปรู้ว่ามันจะเจ็บมากขนาดนี้...บ้าเอ๊ย!” เธอเริ่มดิ้นแรงขึ้นกว่าเดิม ทว่ากลับทำให้เกิดการเสียดสีช่วงล่างมากขึ้นไปด้วย หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึก รับรู้ถึงตัวตนของเขาคู่ที่อยู่ในร่างเธอได้ชัดเจน ทั้งสองข้างของเธอยังคงหนีบเข้าหากันจนเป็นการบีบตัวชายหนุ่มไปด้วยโดยปริยาย

มาร์คัสโดนขาเรียวของเธอล็อกไว้จึงขยับตัวอย่างที่ต้องการได้ไม่สะดวกนัก เขาขบกรามแน่น “เรย์เรย์...อย่าเกร็งสิ...”

“เงียบนะ!”

“ฮู้ว...ผ่อนคลาย รับรองว่ามันจะเปลี่ยนเป็นรู้สึกดีแทน”

“จะรู้สึกดีได้ยังไงกันเมื่อ...อา...”

ไม่ทันสิ้นประโยค เสียงโหยววของเธอก็เปลี่ยนเป็นเสียงครางเมื่อเขาลุกกับเรียวขาสวยแล้วเริ่มขยับตัวอย่างช้าๆ เพื่อให้ร่างบางคุ่นชินก่อนที่จะเร่งจังหวะขึ้น เสียงหอบหายใจดังประสานกัน เช่นเดียวกับท่วงท่าที่สอดคล้อกันอย่างลงตัว มาร์คัสขบฟันแน่น มั่นใจว่าเซียวชาญเรื่องแบบนี้ดีกว่าใคร แต่มาเจอผู้หญิงที่แตกต่างจากสาวๆ ที่เขาเคยนอนด้วยแบบนี้ก็ทำเอารู้สึกเร้าใจและแทบอดกลั้นไม่ไหวอย่างบอกไม่ถูก

เธอตอบสนองเขาอย่างไม่มีจริตจะก้าน ไม่มีคำพูดยั่วยวน ไม่มี การปรนเปรอ มันเป็นเรื่องแปลกใหม่ที่เขาไม่เคยเจอมาก่อน แต่มันกลับทำให้มาร์คัสรู้สึกตื่นเต้นเร้าใจมากกว่าครั้งไหนๆ ที่ผ่านมา ตัวตนของเธอบีบรัดเขาแน่น ทำเอาทุกการเคลื่อนไหวเต็มไปด้วยความเสียวสะท้านเสียจนชายหนุ่มหลุดเสียงคำรามต่ำๆ ออกมา

อุ่นร้อน...เปียกชื้น...คับแน่น...

เขาขบเม้มดูคลิกคลิ้งตึงหูเธอ มือก็ลูบไล้ไปตามส่วนโค้งงอ โอบกอดร่างของหญิงสาวแน่นขณะที่เร่จิ้งหะให้เร็วขึ้น พาเธอไปสู่ฝั่งฝัน ก่อนที่เขาจะตามไปติดๆ

เรเน่เบิกตาโพล่งเมื่อพบว่าสิ่งแรกที่เธอเห็นหลังตื่นนอนคือ ใบหน้าของชายหนุ่มคนหนึ่งที่น่างอกออกไปแค่คืบ นอกจากความตกใจแล้ว ก็มีอาการปวดหัวแทบระเบิดที่เป็นตัวดึงให้เธอตื่นขึ้นมา หญิงสาวหันมองรอบตัวเพื่อหามาฬิกา พบว่าเป็นเวลาเกือบหกโมงเช้า ท้องฟ้าด้านนอกยังคงมืดอยู่

คนร่างบางรู้สึกถึงอะไรบางอย่างอย่างหนักๆ บนร่าง จึงหลุบตาลงมองก็พบท่อนแขนแกร่งวางพาดทับตัวเธออยู่ โดยมีมือที่นั่นแปะอยู่บนหน้าอกข้างหนึ่งของเธออย่างพอดีพอดี

เมื่อความเมาหายไปแล้ว ความกระดากอากายก็เข้ามาแทนที่ ใบหน้าของเธอร้อนผ่าวขณะที่ค่อยๆ ยกมือขึ้นมาเชยแขนอีกฝ่ายให้พ้นจากตัว ก่อนจะย่องลงจากเตียงอย่างเงียบเชียบ ความหาชุดชั้นในของตนที่จำได้ว่าถูกถอดแล้วโยนทิ้งอยู่แถวๆ ฟันข้างเตียง จัดการสวมใส่อย่างรวดเร็ว เธอก็ดริมฝีปากตัวเองเพื่อไม่ให้หลุดส่งเสียงร้องออกมาเมื่อรู้สึกได้ถึงความเหนียวล้าของร่างกาย รวมถึงอาการเจ็บเบาๆ ตรงจุดอ่อนไหว

ครั้งแรกยอมรู้สึกเจ็บ อันนั้นเธอรู้ จะระบมบ้างมันก็ไม่แปลก แล้วยิ่งเมื่อคืนนอกจากจะเป็นครั้งแรกของเธอแล้ว ยังเป็นครั้งที่สองและสามอีกต่างหาก เพราะ ‘รูปปั้นเดวิดตัวปลอม’ นั้นไม่รู้จักพอ...ไม่รู้เขาเคืองแค้นอะไรเธอนักหนา ถึงได้ตั้งต้นเรียกร้องกับร่างกายเธอไม่เลิก ตอนนี้เรเน่จึงรู้สึกล้าไปทุกส่วนของร่างกาย

หลังจากใส่กางเกงเสร็จ เธอก็มองหาเสื้อ นึกขึ้นได้ว่ามันโดนถอดทิ้งไว้ในห้องนั่งเล่น ดังนั้นจึงก้าวเร็วๆ ออกจากห้องนอน วิ่งลงบันไดไปชั้นล่างทันทีโดยไม่เสียเวลามองคนที่ยังคงหลับอยู่บนเตียงเลยสักนิด

ภาพเหตุการณ์เมื่อคืนฉายย้อนอยู่ในหัวขณะที่สวมเสื้อ ความรู้สึกของเธอนั้นผสมปนเปกันไปหมด ส่วนใหญ่คือความรู้สึกผิดกับการตัดสินใจบ้าๆ ของตัวเองเมื่อคืนนี้

เก็บความบริสุทธิ์มาได้ตั้งสี่สิบแปดปี...มีอันต้องจบลงเพราะอารมณ์ชั่ววูบของเธอ

เธอมันบ้า เรเน่...เธอมันบ้าไปแล้ว...เธอทำมันลงไปได้อย่างไร บ้าเอ๊ย!

ริมฝีปากอึมสมถ่มไม่หยุดขณะที่คิดว่ากระเป่าถึอบนโซฟาตามด้วยหยิบเสื้อโคตลงจากไม้แขวน เท้าของเธอชะงักจากอาการปวดหัวตุบๆ เธอทำหน้ามึนคิ้วขมวด หยุดมือที่กำลังจะเปิดประตูบ้าน หันหน้ากลับไปมองบันได ก่อนตัดสินใจเดินไปทางห้องครัวที่อยู่ด้านหลังห้องนั่งเล่น...เธอต้องการกาแฟอย่างด่วนที่สุด

ดวงตาเธอมองหาสิ่งที่ตัวเองต้องการอย่างรวดเร็ว เครื่องชงกาแฟตั้งอยู่บนเคาน์เตอร์ เธอไล่เปิดตู้เพื่อหาแก้ว เมื่อเจอก็จัดการชงกาแฟดำให้ความขมของกาแฟปลุกสมองให้ตื่นและรู้สึกปลอดโปร่งขึ้นเสียหน่อยและเลิกคิ้วเมื่อเห็นยี่ห้อบนถุงกาแฟ ด้วยรู้ว่ามันเป็นคือแบรนด์ที่แพงที่สุดในตลาด นับว่าเป็นลาภปากคนอย่างเธอทีเดียว ที่จะได้ลิ้มลองรสชาติกาแฟชั้นดีแบบนี้

หวังว่ามาร์คัสคงจะไม่ถือสาที่เธอชงกาแฟแสนแพงของเขาดื่มโดยไม่ขออนุญาต

ระหว่างจิบกาแฟเธอก็เดินออกมาหยุดยืนข้างๆ บันได มองภาพเขียนผลงานของ กุสตาฟ คลิมต์ ภาพนั้น อารมณ์ของเธอเริ่มแจ่มใสขึ้นกาแฟหนึ่งแก้วกับงานศิลป์ชั้นเลิศ สองสิ่งที่เธอหลงใหลที่สุด

เมื่อกาแฟในแก้วพร่องจนเกือบหมด เรเน่ก็เดินกลับเข้าไปยังบริเวณห้องครัว แล้วคิ้วเรียวยาวยก็คิ้วต้องขมวดเข้าหากันอีกครั้ง เมื่อเห็นงานชามช้อนล้อมที่วางทิ้งอยู่บนเคาน์เตอร์

ปล่อยไว้แบบนี้คราบมันก็แห้งติด ล้างออกยากกันพอดี

เธอวางแก้วกาแฟลงในอ่างล้างจาน หยิบจานชามช้อนล้อมจาก

บนเคาน์เตอร์มาวางไว้ด้วย ก่อนจะเปิดก๊อกน้ำและล้างคราบอาหารออก เหมือนนีกอะไรขึ้นได้ หญิงสาวเดินกลับออกไปยังห้องนั่งเล่น หยิบแก้วเหล้าสองใบบนโต๊ะกระจกกลับเข้าห้องครัวมา ล้างมันจนสะอาดเช่นกัน จากนั้นก็นำทุกอย่างวางเรียงในเครื่องล้างจาน ก็มาท่อน้ำยาล้างจาน เมื่อเจอมันอยู่ในตู้ได้อ่างล้างจานก็หยิบมาใส่ในช่องน้ำยา ใช้เวลาเล็กน้อยกับการกดเลือกโปรแกรมล้างจานเพราะเป็นยี่ห้อที่เธอไม่เคยใช้มาก่อน เมื่อเรียบร้อยก็ปิดฝาเครื่องให้สนิท แล้วปล่อยให้มันทำงาน

แล้วเธอก็เปิดกระเป๋าสะพายตัวเอง หยิบกระดาษกับปากกามาเขียน ตามด้วยหยิบเงินออกมาวางไว้ข้างเครื่องซิงกาแพ เมื่อมองจนแน่ใจว่าทุกอย่างเรียบร้อยแล้วเธอก็เดินออกไป

ลมหนาวยะเยือกยามเช้าพัดปะทะร่างทันทีที่เธอเปิดประตูออกจากบ้านเขา ทำเอาอยากจะหดร่างกลับไปหาความอบอุ่นข้างในตามเดิม ทว่าหญิงสาวก็เพียงสูดหายใจลึก ก้าวเท้าออกไปด้านนอก เมื่อคืนดูท่าจะมีหิมะตกเพิ่ม เพราะลานหน้าบ้านนั้นเต็มไปด้วยหิมะนุ่มๆ ที่สูงเกือบถึงหัวเข่า นึกดีใจที่รองเท้าบูตของตัวเองเป็นบูตยาว ทำให้หิมะเย็นๆ ไม่ซึมเข้ามาโดนถุงเท้าและขากางเกง

เมื่อเดินมาถึงประตูเหล็กหน้าบ้านเขาแล้วเธอก็ชะงักเพราะพบว่ามันต้องใช้รีโมตเปิด เธอเห็นรีโมตตรงหน้า จากนั้นก็หันกลับไปมองตัวบ้าน เธอไม่รู้วารีโมตเปิดประตูรั้วอยู่ตรงไหน แยกไปกว่านั้นคือเธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหน้าต่างรีโมตนั้นเป็นยังไง

เธอจะออกไปยังงดีละที่นี้

มาร์คัสจ้องมองกระดาษกับธนบัตรที่วางอยู่ข้างเครื่องกาแพอย่างนึ๊กขำ

เมื่อตื่นมาก็ไม่พบร่างบางที่อยู่กับเขาเมื่อคืนแล้ว เขาลุกขึ้นจากเตียง ยกมือขึ้นล้างผมสีน้ำตาลของตัวเองให้หายยุ่ง คราวนี้เสื้อคลุมตัวยาวมาใส่แล้วเดินลงชั้นล่าง คิดว่าอีกฝ่ายคงตื่นก่อนแล้วลงมาชั้นล่างก่อนหน้าเขา

ทว่าเมื่อลงมาแล้วก็ไม่เห็นร่างของเธอเลย ไม่ว่าจะเดินวนหาทุก
ซอกทุกมุมของบ้าน ดูท่าเธอจะไปโดยไม่บอกลา แม้ว่าปกติเขาจะชอบ
ให้สาว ๆ ไปจากบ้านทันทีหลังตื่น แต่ก็ไม่ถึงขนาดไม่กล่าวลากันแบบนี้
ในตอนนั้นชายหนุ่มนึกสงสัยว่าถ้าหญิงสาวไปแล้วจริงๆ เธอออกจาก
บ้านเขาไปได้ยังไง ในเมื่อประตูรั้วบ้านเขานั้นจำเป็นต้องใช้รีโมตเปิด
ความอยากรู้ทำให้มาร์คัสเปิดประตูออกไปนอกบ้าน เขาเห็นรอยเท้าบน
หิมะที่มุ่งตรงไปยังประตูรั้วจึงเดินตามไปอย่างใคร่รู้ ไม่น่าพากับความ
หนาวเย็นของอากาศ และเมื่อตามรอยเท้ามาจนถึงประตูรั้ว ก็หัวเราะ
ออกมาเมื่อได้คำตอบว่าอีกฝ่ายออกจากบ้านเขาไปด้วยวิธีใด

เธอเลือกที่จะปีนข้ามรั้วออกไป แทนที่จะรอให้เขาตื่นแล้วเปิด
ประตูรั้วให้

...ที่ผ่านมา ผู้หญิงทุกคนล้วนแต่อยากอ้อยอิ่งอยู่ในบ้านเขาให้นาน
ที่สุดทั้งนั้น ไม่เคยมีใครที่ดูรีบร้อนอยากจะทำจากไปแบบนี้มาก่อน

มาร์คัสเดินกลับเข้าบ้าน ตรงไปยังห้องครัวเพื่อชงกาแฟดื่ม และ
สิ่งที่เห็นก็ทำให้เขางุนงง เครื่องล้างจานถูกเปิดให้ทำงาน เขาเปิดฝา
เครื่องออกอย่างสงสัย ไม่สนใจว่าตัวเองจะทำให้กระบวนการชะล้างของ
เครื่องล้างจานหยุดชะงัก เมื่อก้มดูในเครื่องก็พบว่ามีแก้วเหล้าสองใบที่
ถูกนำไปใช้เมื่อคืน จานซามที่เขาจำได้ว่าวางทิ้งไว้ก่อนออกไปข้างนอก
และมีดที่ใช้หั่นมะนาว แน่แน่นอนว่าเขาไม่ได้เป็นคนยึดของพวกนี้ใส่
เครื่องล้าง และแม่บ้านก็จะไม่เข้ามาทำความสะอาดจนกว่าจะเป็นเวลา
เที่ยงวัน ดังนั้นความเป็นไปได้เดี๋ยวก็คือหญิงสาวที่เขาพากลับบ้านมา
เมื่อคืนเป็นคนทำทุกอย่าง รวมถึงกาแฟที่ขังใส่เหยือกไว้เรียบร้อยด้วย

กระดาษสีเขียวที่วางอยู่ข้างเครื่องชงกาแฟคือสิ่งที่ทำให้เขา
ตกตะลึงมากที่สุด

เธอทิ้งเงินไว้

ไม่สิ เธอทิ้งเงินเป็นค่ากาแฟที่ตัวเองชงดื่ม

เขารู้จากกระดาษโน้ตแผ่นเล็กๆ ที่วางอยู่กับธนบัตรสีเขียวใบนั้น
ซึ่งนอกจากอธิบายเหตุผลที่ทิ้งเงินไว้แล้ว ยังทิ้งคำสอนให้เขาล้างจาน

ทันทีหลังรับประทานเสร็จ อย่าทิ้งไว้ให้คราบอาหารแห้งกรังอีกต่างหาก
ในที่สุดเขาก็กลั้นไม่อยู่ หลุดหัวเราะออกมาเสียงดัง หยิบธนบัตร
มูลค่าห้าปอนด์ใบนั้นมาถือไว้ มองด้วยสายตาวาววับ เมื่อคืนนั้นนอกจาก
จะได้สาวสวยมานอนกอดแล้ว เขายังได้แม่บ้านที่ล้างจานและชงกาแฟ
ให้อีกด้วย รวมถึงเงินที่เขาจะถือว่าเป็นค่าทิปของตนก็แล้วกัน

เรย์เรย์...เธอช่างขยันทำให้เขาแปลกใจเสียจริงๆ

น่าเสียดายที่เธอไปโดยไม่บอกกล่าว ทำให้นอกจากชื่อเธอแล้ว
เขาก็ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเธออีก

เสียงโทรศัพท์บ้านดังขึ้น มาร์คส์จึงหยุดความคิดนั้นแล้วเดินไปรับ
โทรศัพท์ แล้วสีหน้าที่อารมณ์ดีของเขาก็เปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดทันทีที่
ได้ยินคำพูดของปลายสาย เมื่อประโยคยาวเหยียดนั้นจบลง เขาก็ตอบ
ออกไปสั้นๆ

“ได้ ผมจะรีบไป”

3

แตกหัก

มาร์คส์ก้าวยาวๆ เข้าไปในตึกสูงหกชั้นที่ตั้งอยู่ตรงข้ามกับสวนสาธารณะไฮด์ปาร์ก พนักงานรักษาความปลอดภัยหน้าประตูโค้ง ทักทายเขาด้วยรอยยิ้ม ชายหนุ่มเดินผ่านห้องโถงใหญ่ไปยังลิฟต์ ขึ้นไปยังชั้นสูงสุดด้วยความรีบเร่ง เมื่อประตูลิฟต์เปิดออกก็เห็นหญิงสาวในชุดสูทสีเทาเข้มยืนรอต้อนรับเขาอยู่แล้ว เขาเดินผ่านหน้าเธอไปพลางออกคำสั่งสั้นๆ

“ผมจะรออยู่ที่ห้องทำงาน เรียกโอลิเวอร์มา”

“คะนาย” หญิงสาวที่ดำรงตำแหน่งเลขานุการของเขารับคำ จากนั้นก็เดินกลับไปยังโต๊ะทำงานของตัวเอง กดโทรศัพท์หาบุคคลที่ผู้เป็นนายต้องการพบ

ห้านาทีหลังจากนั้น ร่างใหญ่โตของชายหนุ่มคนหนึ่งก็ขึ้นลิฟต์มา เขาใส่สูทสีดำผูกเนกไทสีแดงเข้ม ในมือมีแฟ้มเอกสารอยู่ เขาเอ่ยทักเลขาฯ หน้าห้องก่อนเดินตรงเข้าห้องทำงานด้านหลังไป

เมื่อโอลิเวอร์เปิดประตูห้องเข้าไปแล้วก็เจอผู้เป็นนายยืนหน้าเคาน์เตอร์ติดกระจกบานสูงที่ใช้แทนผนังห้อง และอีกฝ่ายก็หันกลับมาหาเมื่อรับรู้ถึงการมาของเขา

มาร์คส์มองลูกน้องด้วยแววตาไม่สบอารมณ์เท่าไรนัก “ชายไปเท่าไร”

“สองล้านห้าแสนปอนด์ครับ”

“บัดซบ!” มาร์คส์สบถออกมาดังลั่น ดวงตาสีเทาเขียวนั้นเต็มไปด้วย

ด้วยความกราดเกรี้ยวอย่างไม่เกิดขึ้นบ่อยๆ ปกติแล้วเขาไม่ใช่คน อารมณ์ร้ายแบบนี้ ทว่าเรื่องที่เพิ่งได้รับรายงานจากลูกน้องเมื่อเช้าทำเอา เขาคุมอารมณ์ไว้ไม่อยู่จริงๆ

ราวๆ หนึ่งเดือนก่อน ภาพวาดในแกลเลอรีของเขาหายไป หลัง จากแจ้งความแล้ว ทางตำรวจก็สืบหาตัวหวัชโมยจากข้อมูลกล้อง วงจรปิด ทว่าไม่ได้เรื่องอะไรเท่าไรนัก เพราะตัวหวัชโมยปิดหน้าปิดตา จนไม่เห็นรูปพรรณสัณฐานใดๆ

หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็ได้ข่าวจากวงในมาว่ามีคนขายภาพวาด ภาพนั้นให้แก่เศรษฐีชาวอิตาลีคนหนึ่งอย่างเงียบๆ นั่นทำให้เขาส่งคนไป สืบหาทันทีว่าคนที่เอาภาพนั้นไปขายเป็นใคร โชคดีที่เขารู้จักคนใน ตลาดมืดอยู่พอควร ทำให้ไม่นานก็ได้คำตอบ

เป็นน้องชายของเขาเอง...

แม้ตอนแรกจะคาดเดากันว่าหวัชโมยต้องเป็นคนในแน่ๆ เพราะ ภายใต้อาณัติของเขา มีระบบป้องกันชั้นดี ไม่ใช่ที่ที่ใครก็เข้ามาขโมย ของได้ง่ายๆ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะเป็นคนที่ใกล้ตัวเขาขนาดนี้

โจเอล น้องชายของเขา เมื่อก่อนก็เป็นเด็กดีคนหนึ่ง ทว่าพอโต ขึ้นมากลับไม่ค่อยเป็นผู้เป็นคนเท่าไรนัก โจเอลติดการพนันงอมแงมจน สร้างหนี้สินมหาศาล และมักจะมาขอร้องให้เขาช่วยเหลือ เพราะตัวเอง เป็นพี่ชาย เขาก็ยอมให้เงินอีกฝ่ายไปใช้หนี้ หลงคิดว่าน้องจะยอมเลิก เล่นการพนันจริงๆ อย่างที่เจ้าตัวสาบาน ทว่าไม่เลย ใช้หนี้ก้อนหนึ่งจบ ไป หนี้ก้อนใหม่ก็ตามมา จนเขาหมดความเชื่อถือในคำพูดอีกฝ่าย

แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็กัดฟันอดทนกับน้องชายคนนี้น้ำตาลอด ไม่ว่าจะ อีกฝ่ายจะทำตัวเหลวแหลกแค่ไหน เขาก็ยังยื่นมือไปช่วย เพราะยังงัก ถือว่าสายเลือดเดียวกัน แต่ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะหลงจนกล้าทำกับเขา แบบนี้

มาร์คัสรู้สึกสนใจเข้าลึกสองสามทีเพื่อคุมความโกรธของตัวเอง เขาถามลูกน้องที่ยังคงยืนอยู่ที่เดิม โอลิเวอร์เป็นผู้ช่วยส่วนตัวของเขา คอยจัดการธุระปะปังต่างๆ แล้วแต่เขาจะสั่ง

“ตอนนี้มีใครรู้เรื่องนี้อีกบ้าง”

“แค่ผมครับ”

“เก็บเรื่องนี้ไว้ก่อน อย่าเพิ่งให้ใครรู้...โดยเฉพาะพ่อ” มาร์คัสไม่ต้องการให้เรื่องนี้เล็ดลอดออกไปให้เป็นข่าวเสียหายต่อชื่อเสียงครอบครัว และไม่อยากให้บิดารู้เรื่องนี้ด้วย เพราะรู้ว่าจะทำให้อีกฝ่ายเดือดดาลมากแน่ ดังนั้นเขาจึงตั้งใจว่าจะสั่งสอนโจเอลด้วยตัวเอง “ตอนนี้มันอยู่ที่ไหน”

“อะพาร์ตเมนต์ของเพื่อนแถวไชนาทาวน์ครับ”

“ส่งคนไปลากคอมันมาเดี๋ยวนี้”

ชายวัยสามสิบต้น ๆ ในเสื้อยืดกางเกงยีนถูกพาตัวมาที่ห้องทำงานของมาร์คัสในอีกสองชั่วโมงให้หลัง ใบหน้าของเขานั้นคล้ายคลึงกับชายหนุ่มเจ้าของห้องถึงแปดส่วนด้วยกัน ต่างที่วามาร์คัสดูเหมือนหนุ่มเจ้าสำอองที่ดูแลตัวเองอย่างดี ในขณะที่โจเอลปล่อยตัวจนดูโทรมเกินอายุจริง ใต้ดวงตาคัลดำ หนวดเครายุ่งเหยิง ร่างกายผอมแห้ง

สีหน้าของโจเอลไม่ได้มีความสลดเลยแม้แต่น้อย ในทางตรงกันข้ามกลับดูกระหึ่มยิ้มเย่งเป็นอย่างมาก พอเข้ามาในห้องทำงานแล้ว เขาก็เดินอาดๆ ไปนั่งบนโซฟารับรองแขกกลางห้อง ไม่รู้สิรู้สาอะไรกับรังสีมากุในห้องเลยสักนิด

“คิดถึงผมใช่ไหมพี ถึงกับส่งคนไปเชิญผมมาเลยที่เดียว”

“ไอ้ เชื้อฉันทสิ ว่าฉันคิดถึงแกมากเลยที่เดียว” มาร์คัสเอ่ยด้วยน้ำเสียงเหยิ่มเกรี้ยม เขาโบกมือสั่งให้ลูกน้องสองคนในห้องออกไปข้างนอก เหลือเขาอยู่ตามลำพังกับน้องชาย “ฉันว่าแกก็ต้องคิดถึงฉันเหมือนกัน ถึงได้เอาภาพเขียนของฉันไปเป็นของดูต่างหน้าล่ะ”

ร่างของโจเอลแข็งทื่อขึ้นมาทันที “พี...พีพูดเรื่องอะไร...”

“ไม่เข้าใจว่าฉันพูดเรื่องอะไรจั้นหรือ” ผู้เป็นที่เลิกลี้ “ฉันก็พูดถึงภาพเขียน La chute de l'ange ที่เดิมอยู่ในแกลเลอรีของฉัน แต่ตอนนี้ไปอยู่ที่บ้านของไอ้เศรษฐีอิตาเลียนนั่นยังงี้ละ ชัดเจนแล้วใช่ไหม...ที่นี้ก็ตาบอกฉันแล้วว่ามันถูกขายไปได้ยังไง”

“ผม...ผมจะไปรู้หะ!” โจเอลปฏิเสธเสียงแข็ง “ลูกน้องพี่ขโมยไปขายหรือเปล่า!”

“ลูกน้องฉันหะรอ แผลก...” มาร์คส์วางกระดาษที่ถืออยู่ในมือลงบนโต๊ะกลางหน้าโซฟา ดันไปหาอีกฝ่ายเพื่อให้เห็นภาพบนนั้นชัดๆ “เพราะฉันไม่มีลูกน้องที่ชื่อ โจเอล เกลเลอร์...ฉันมีแค่ผู้ชายไม่รักดีที่ชื่อนี้เท่านั้น!”

โจเอลมองกระดาษบนโต๊ะแล้วก็ต้องตาเหลือก เพราะนั่นคือสำเนาเช็คที่มีชื่อเขาเขียนเด่นหราอยู่บนนั้น ไม่คิดว่าผู้เป็นพี่จะเจอหลักฐานชิ้นนี้ เขามั่นใจว่าได้ทำการขายภาพเขียนนั้นอย่างเงียบๆที่สุดแล้วเขยวรวมถึงเช็คที่พอเขาได้รับก็นำไปขึ้นเงินทันที เป็นไปได้ยังไงที่พี่ชายจะมีสำเนาของมัน!

มาร์คส์มองน้องชายด้วยสายตาดูดัน “ที่นี่จะยอมรับได้หรือยังว่าเป็นแกที่ขโมยภาพเขียนของฉันไปขาย...เงินที่ฉันให้แกทุกเดือนมันน้อยมากใช่ไหม แกถึงไม่พอใจ จนกล้ามาขโมยของของฉันแบบนี้!”

“เงินแค่นั้นมันจะไปพออะไร!” ถึงตอนนี้โจเอลโมโหขึ้นมาบ้าง “ที่ได้รายได้เดือนๆ หนึ่งเป็นร้อยล้าน ใช้ชีวิตเสวยสุขอยู่บนกองเงินกองทอง แต่กลับใจดำแบ่งให้ผมแค่เศษเสี้ยวเดียวเท่านั้น มันจะไปพอใช้ได้อย่างไร!”

“กองเงินกองทองนี้มันก็เป็นของแก จนกระทั่งวันที่แกไม่รักดีทำลายอนาคตตัวเองนั่นละ!”

เมื่อก่อนเขาและโจเอลต่างมีสิทธิ์ในธุรกิจของตระกูลอย่างเท่าเทียมกัน นั่นคือบริษัทอตาเมเซีย ที่คอยควบคุมการค้าขายเพชรและอัญมณีมีค่าอื่นๆ ทั่วยุโรป รวมถึงมีแบรนด์เครื่องประดับชั้นสูงของตัวเองด้วย จนกระทั่งโจเอลสร้างเรื่องทำให้ธุรกิจเสียหายไปหลายสิบล้าน เพราะแอบเอาสร้อยเพชรไปใช้นั้นพินัน ตอนนั้นเมื่อบิดารู้เรื่องก็โกรธจนไล่โจเอลออกจากการมีส่วนร่วมในธุรกิจทั้งหมด รวมถึงสั่งห้ามไม่ให้ย่างกรายเข้าไปในบริษัททุกสาขาทั่วยุโรป เพราะกลัวอีกฝ่ายจะฉวยโอกาสขโมยของไปอีก

ทำให้หลังจากนั้นมาก็เป็นเขาที่คอยดูแลจัดการความวุ่นวายและ

ส่งเงินรายเดือนให้น้องชายใช้ เพราะอย่างไรเสีย ถึงอีกฝ่ายจะทำตัวเกเร แต่ก็เป็นน้องชายเพียงคนเดียวของเขา ทว่าโจเอลกลับไม่คิดจะปรับปรุง ตัวเลยแม้แต่นิด ยังคงใช้ชีวิตเหลวแหลกไปวันๆ ผลาญเงินที่เขาให้ไปกับ การพนันหมด

“เงินที่ฉันให้แกไป ถ้าแกไม่เอาไปเล่นพนันจนหนี้ท่วมหัวแบบนี้ แกก็ใช้ชีวิตอยู่ได้อย่างสบายๆ เคยคิดบ้างมั๊ย!...ฉันไม่คิดเลยว่าแกจะเลว ถึงขั้นขโมยของของฉันเพื่อหาเงินไปเล่นพนัน!”

“ก็พี่ไม่ให้เงินผมเพิ่ม ผมเลยต้องใช้ชีวิตอื่น!”

“แกนี่มัน...!” ชายหนุ่มซุกจะเหลื้ออด เมื่อไม่เห็นความรู้สึกลึกซึ้งใน สีน้าน้องชายแม้แต่นิด “ฉันยอมทนกับเรื่องพรรคนี้มานานมากจนมัน ซักจะเกินไปแล้ว คราวนี้ฉันจะไม่ยอมอีก...แกต้องไปเอาภาพเขียนกลับมาคืนฉัน ไม่อย่างนั้นอย่าหวังว่าจะได้เงินรายเดือนจากฉันอีก!”

“พี่จะบ้าเหร้อ! ราคาที่ผมขายภาพนั้นไปมันไม่ใช่บ่อยๆ นะ ผม จะไปเอาคืนมาได้ยังไง” แถมเงินก้อนใหญ่ที่นั่นเขาก็เอาไปใช้หนี้พนันเก่า หมดแล้วด้วย

“ฉันไม่สน แกจะต้องไปหามัน และขอซื้อภาพกลับมาคืนฉันซะ!”

“กะอีแค่ภาพทูเรตๆ ภาพเดี่ยว จะอะไรนักหนาอะ!” โจเอลตวาด ลั่นอย่างเดือดดาล เขาลุกขึ้นยืนเผชิญหน้าพี่ชายตัวเอง “ภาพเขียนมัน ไม่ใช่ของพี่ด้วยซ้ำ แต่เป็นของแม่ต่างหาก ฉันเองก็มีสิทธิ์ในการเป็น เจ้าของภาพนั้นครึ่งหนึ่งเท่ากับพี่นั่น...”

เฝียะ!

ฝ่ามือหนักๆ ฟาดลงไปบนหน้าของโจเอลอย่างแรงจนหน้าหัน คนที่ไม่คิดว่าจะถูกพี่ชายลงไม้ลงมือหันขวับมามองด้วยสีหน้าที่ตึงตัง มาร์คัสโกรธจนตัวสั่นเต็ม จ้องมองน้องชายอย่างเดือดดาล

“แกรู้ทั้งรู้ว่าภาพเขียนนั้นเป็นของของแม่...แกก็ยังกล้าเอามันไป ขายให้คนอื่น!”

“นี่พี่...ตบผมเหร้อ...”

“ฉันให้เวลาแกสามเดือน ถ้าแกจัดการเรื่องนี้ไม่ได้ ฉันจะไม่แคตบ

แก่น แต่ฉันจะส่งเรื่องให้ตำรวจดำเนินการตามกฎหมายกับแก”

มาร์คส์เอ่ยเสียงเข้ม ตัดสินใจเด็ดขาดว่ารอบนี้เขาจะไม่ยอมให้น้องชายอีกต่อไป

ฤดูหนาวผ่านไปพร้อม ๆ กับบรรยากาศสีชมพูของเดือนแห่ง
ความรักที่เข้ามาแทนที่ แม้ว่าจะผ่านวันวาเลนไทน์มาแล้ว ทว่าตาม
ร้านรวงต่างๆ ยังคงมีของประดับร้านให้เข้ากับเทศกาลหลงเหลืออยู่
ร้านกาแฟที่มาร์คส์นั่งอยู่ในตอนนี้ก็เช่นเดียวกัน ริมบันไดชมพูที่ผูกเป็นโบ
ยังคงติดอยู่บนกระจกร้าน และมีลูกโป่งสีชมพูแขวนอยู่ตรงเคาน์เตอร์
จ่ายเงิน

“เฮ้ มาร์ค” คนที่เรียกชื่อเขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาคมเข้มคนหนึ่ง
ในเสื้อยืดกางเกงวอร์ม

มาร์คส์ส่งยิ้มให้คนที่เดินมานั่งลงบนเก้าอี้ตัวตรงข้ามเขา ถามเมื่อ
เห็นว่าเสื้ออีกฝ่ายชุ่มเหงื่อ “เพิ่งไปวิ่งมาหรือ”

“ใช่ วิ่งจากอะพาร์ตเมนต์มาหานายนี่ไง” โทมัสตอบเพื่อน “แล้ว
นี่กับ...ชื่ออะไรนะ...”

“ทาเทียอาน่า”

“นั่นละ เป็นไง”

“เลิกแล้ว”

“ว่า...ฉันจำได้ว่าเธอฮอตจะตายไปนี่ ทำไมเบื่อเร็วจัง”

มาร์คส์ไม่ได้ตอบอะไร เขายกมือเรียกพนักงานเสิร์ฟให้มารับ
ออร์เดอร์ สั่งอาหารเช้าสองชุด รวมถึงสั่งกาแฟให้ตัวเองเพิ่มอีกแก้ว

“จริงๆ เบื่อแล้วก็ส่งต่อมาให้ฉันบ้างก็ได้นะ ช่วงนี้เห็นคนเดินกัน
เป็นคู่แล้วรู้สึกเง้าเหงา...”

“อย่างนายเนียนะเหงา” มาร์คส์หัวเราะ ถ้าเขาเรียกตัวเองเป็น
เพลย์บอยแล้วละก็ เพื่อนเขาคนนี้ต้องเรียกว่าเป็นปรมาจารย์ของ
เพลย์บอยเลยทีเดียว เพราะกับเขาอย่างมากก็วันละคน บางคนที่น่า
สนใจหน่อยก็อยู่ได้สี่ห้าวัน แต่กับโทมัสแล้ว วันหนึ่งต้องคงสาวไม่ต่ำ

กว่าสามคน

อาหารเช้ายกมาเสิร์ฟแล้ว ไช่เบเนดิกต์กับไก่อรมวันบนอิงลิช มัฟฟิน ราวด้วยซอสฮอลแลนเดส นี่อาจจะดูแปลกอยู่เสียหน่อยที่ ชายหนุ่มสองคนจะนัดเจอกันเพื่อรับประทานอาหารเช้า แต่สำหรับพวกเขา มือที่ว่างเจอก็มีแคะมือเข้าเท่านั้น เพราะมืออื่นต่างคนต่างคิดว่าเอาเวลา ไปใช้กับผู้หญิงสวยๆ จะดีกว่า อีกทั้งการนัดเจอกันตอนเช้าแบบนี้ก็เป็นข้ออ้างในการไล่คู่ควงที่มาค้างคืนด้วยกันให้กลับบ้านตัวเองไปได้ด้วย

เมื่ออาหารเช้าในงานพร้อมไปเกินครึ่ง มาร์คัสก็เอ่ยถาม “ว่าแต่ วันพุธนี้นายมาได้ใช่ไหม”

“งานเลี้ยงที่แกลเลอรีนายนะเหรอ แน่นอน ฉันจดไว้ในตารางนัดแล้ว”

“อย่าเลตละ ฉันไม่อยากให้นายพลาดเวิร์ทตอนเริ่มงาน” มาร์คัส ย้ำกับเพื่อน เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายชอบไปสายตลอดไม่ว่าจะนัดทำอะไร แต่ก็รู้ดีว่ากำชับไปอีกฝ่ายก็เลตอยู่ดี

“พลาดไปก็ไม่เสียตายหกรอกนะ เป้าหมายของฉันไม่ใช่จะไปดูภาพเขียนชุดใหม่ของแกลเลอรีนายซะหน่อย” โทมัสเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ เหตุผลเดียวที่เขาไปงานพวกนี้ก็คือเพราะรู้ว่าในงานจะต้องมีสาวๆ สวยๆ มาเยอะแน่นอน “ว่าแต่...ภาพเขียนที่หายไปตอนนั้น ได้คืนมาหรือยัง”

เมื่อเพื่อนถามถึงเรื่องนี้ สีหน้าอารมณ์ดีของมาร์คัสก็เปลี่ยนไปทันที เสียงที่ตอบออกไปจึงห้วน “ยัง”

“ไม่ได้ข่าวจากโจเอลเลย?”

“ไม่” หลังจากทีลากค่อน้องชายให้มาพบ เขาก็ไม่ได้ข่าวอะไรจากน้องชายอีก อีกฝ่ายหายเข้ากลีบเมฆ ชายหนุ่มเองก็ตอบแทนการกระทำนั้นด้วยการระงับบัญชีที่เปิดให้ผู้เป็นน้องไว้ ด้วยรู้ว่าทำแบบนี้ อีกไม่นานน้องชายก็จะโผล่มาหาเขาเอง

“นี่ก็ผ่านไปเกือบสองเดือนแล้ว...ถ้าเขาเอาภาพเขียนกลับมาไม่ได้ นายจะดำเนินเรื่องเอาผิดกับน้องตัวเองจริงๆ เหรอ”

โทมัสถามด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล เขาสนิทกับมาร์คัสมานาน รู้ว่า

ภายใต้ความสัมพันธ์ระหองระแหงของอีกฝ่ายกับน้องนั้น จริงๆ แล้ว มาร์คส์รักน้องชายมาก ถึงได้ช่วยเหลือมาตลอด แม้จะตั้งโกรธตั้งโมโหกับการทำตัวเหลวแหลกของอีกฝ่ายก็ตาม

“บางทีฉันควรจะทำมานานแล้วด้วยซ้ำ” ชายหนุ่มเอ่ยเบาๆ “...บางทีที่เขาไม่เอาอย่างทุกวันนี้ อาจจะเป็นเพราะฉันไม่จัดการให้เด็ดขาดตั้งแต่แรก”

โทมัสไม่อยากออกความเห็นอะไร จึงเพียงแค่เอื้อมมือไปตบไหล่เพื่อนเบาๆ

“มีอะไรให้ช่วยก็บอกฉันมาก็แล้วกัน”

งานเลี้ยงที่แกลเลอรีภาพใจกลางลอนดอนจัดขึ้นอย่าง

หรูหรา เซเลบริตีและคนดังหลายคนต่างพากันมาร่วมงาน เจ้าของงานและเจ้าของแกลเลอรีอย่างมาร์คส์อยู่ในชุดทักซิโดสีดำและหูกระต่ายผมของเขาถูกเซตเป็นทรง ชับให้ใบหน้าดูหล่อเหลาดึงดูดสายตาสาวๆ ได้ยิ่งกว่าเวลาปกติ หมวดเคราก็โกนออกจนเนียนเกลี้ยง ทำให้ผิวหนังของเขาดูขาวขึ้นกว่าเดิม

วันนี้เขาเปิดตัวภาพเขียนของ วาซีลี คันดินสกี ศิลปินชาวรัสเซียที่เป็นต้นกำเนิดของภาพเขียนแนวนามธรรม เขาเพิ่งประมูลผลงานหลักๆ ของศิลปินคนนี้มาเมื่อสองสัปดาห์ก่อน ในงานนอกจากจัดแสดงภาพเขียนที่เพิ่งได้มาแล้ว ชายหนุ่มยังนำภาพเขียนอื่นๆ ในแกลเลอรีที่มีไว้เพื่อจำหน่ายออกมาจัดแสดงอีกด้วย

จุดประสงค์ที่เขามีแกลเลอรีนั้นเพื่อเก็บสะสมงานศิลปะที่ตนชื่นชอบ ซึ่งส่วนมากจะเพียงเปิดให้เข้าชมอย่างเดียว เขาไม่ขายงานศิลปะที่ตัวเองสะสมเท่าไร มีเพียงชิ้นงานบางชิ้นที่เขาไม่ได้ชอบมากนักถึงจะยอมปล่อยให้ขาย

มาร์คส์ทักทายผู้คนที่มาร่วมงาน ซึ่งความจริงแล้วชายหนุ่มแค่นั่งอยู่ที่เดิมแล้วก็ทักตอบคนที่แวะเวียนเข้ามาคุยกับเขา เป็นเรื่องปกติทุกคนต่างอยากเข้ามาคุยกับเขากันทั้งนั้น เมื่อครู่เขาเห็นเพื่อนสนิทของ

ตัวเองโผล่มาแล้ว ทว่าแทนที่อีกฝ่ายจะเข้ามาทักทาย กลับตรงไปหาสาวสวยในงานเสียนี้

บางที่เขาก็ควรทำอย่างนั้นบ้าง...

เขากวาดตามองไปรอบๆ ก่อนจะหยุดลงที่ร่างสะอิดสะเอ้งในชุดราตรีสีสดใสแดงเพลิงที่กำลังยืนอยู่หน้าภาพเขียน The Lovers ของ เรอเน มากริตต์ หลังจากยืนพิจารณาอยู่ครู่หนึ่งด้วยรู้สึกคุ้นหน้าคุ้นตาอีกฝ่าย เขาก็เดินเข้าไปหาเธอ

“เรอเนเป็นศิลปินชาวเบลเยียม ภาพของเขาส่วนมากจะมีผ้าคลุมใบหน้าคนในภาพเอาไว้”

เมื่อได้ยินเสียงของเขา สาวชุดแดงก็ขยับตามามอง ก่อนจะหันมาหาทั้งตัวแล้วมุดรอยยิ้มหวาน “ได้คุณเกลเลอร์มาอธิบายด้วยตัวเองแบบนี้ รู้สึกเป็นเกียรติเหลือเกิน”

“เรียกผมว่ามาร์คเถาะครับ” เขายื่นมือออกไปเพื่อจับมือทักทายกับอีกฝ่าย

“ซินเธีย ฮาร์เปอร์ ค่ะ” เธอแนะนำตัวพร้อมรอยยิ้ม

“ผมว่าเป็นเกียรติของผมมากกว่า ที่นางแบบชื่อดังอย่างคุณมาร่วมงานเปิดตัวภาพเขียนในแกลเลอรีเล็กๆ ของผม”

เขาหยิบแก้วไวน์จากบริการที่เดินผ่านมาส่งให้หญิงสาวแก้วหนึ่ง และหยิบให้ตัวเองแก้วหนึ่ง

“ฉันมากับเพื่อนนะค่ะ” เธอตอบ หันไปมองเพื่อนที่พูดถึงซึ่งยืนอยู่อีกมุมของห้อง

มาร์คส์มองตามไปก็พบว่า เป็นบุตรสาวของนักการเมืองคนหนึ่งที่เขารู้จัก

“ว่าแต่ทำไมเขาถึงต้องคลุมหน้าให้คนในภาพล่ะคะ”

“เชื่อว่ามันมีที่มาจากตอนที่มารดาของเขาเสียชีวิตจากการจมน้ำ โดยมีชุดนอนคลุมอยู่บนใบหน้าน่ะครับ” เขาเอ่ยตอบสั้นๆ เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายเพียงแค่อถามไปแบบนั้น ไม่ได้สงสัยอยากรู้อะไรจริงๆ ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติ น้อยครั้งนักที่เขาจะเจอคนที่ให้ความสนใจในภาพเขียนพวกนี้

อย่างจริงจัง

ชั่วแวงหนึ่งเขานึกถึงใบหน้าสวยหวานราวกับตุ๊กตาของใครบางคนที่ผ่านมาในชีวิตแค่ชั่วข้ามคืน แม้จะผ่านมานานแล้ว ทว่ามาร์คส์กลับไม่ลืมเธอเหมือนอย่างที่เป็นกับคู่ควงแบบฉาบฉวยที่ผ่านมาของเขา...หญิงสาวที่สนใจงานศิลปะมากกว่าสนใจตัวเขา...

“น่าหดหู่จริง” ซินเรียเอ่ยเบาๆ

“งั้นเราไปหาอย่างอื่นที่ไม่น่าหดหู่ทำดีไหมครับ” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มลึก ดวงตาแวววาว และเมื่อเห็นหญิงสาวพยักหน้าตอบ เขาก็ยื่นมือให้เธอควงแขน ก่อนจะพาเธอเดินไปยังบาร์ที่สร้างขึ้นชั่วคราวสำหรับงานเลี้ยง

หลังจากนั้นมาร์คส์ก็ไม่ได้สนใจอย่างอื่นอีก นอกจากนางแบบสาวที่เขาคงจะพากลับบ้านด้วยในคืนนี้ ทำให้เขาไม่ทันสังเกตเห็นเลยว่า หากหันไปมองทางหน้าต่างเกลเลอร์ ผ่านบานกระจกใสออกไป จะเห็นชายในชุดเสื้อกันหนาวแบบมีฮูดกำลังมองเขาอยู่ด้วยสายตาเคียดแค้น

โจเอลจ้องมองผู้เป็นพี่ชายร่วมสายเลือดอย่างชิงชัง เขาต้องหนีหัวซุกหัวซุน เพราะถูกระงับบัญชีเงินที่ไม่มีเงินไปผ่อนจ่ายเจ้าหนี้ ห้องพักที่มีอยู่ก็กลับไปไม่ได้เพราะเจ้าหนี้ส่งคนคอยเฝ้าอยู่ ทำให้ตอนนี้ไม่ต่างอะไรกับหมาขังถนนตัวหนึ่ง

เขาเป็นถึงลูกชายอีกคนของ มานูเอล เกลเลอร์ บุคคลที่มีอิทธิพลมากที่สุดคนหนึ่งของอังกฤษ กลับต้องใช้ชีวิตอย่างโกโรโกโส อยู่ในห้องพักเล็กๆ อาศัยเงินที่ได้จากพี่ชายแต่ละเดือนในการใช้ชีวิต ทั้งๆที่เขาไม่ควรจะตกอยู่ในสถานะที่ต้องคอยแบมือขอเงินพี่แบบนี้เลยด้วยซ้ำ เขาควรจะได้ใช้เงินเท่าที่ต้องการ เขามีสิทธิในเงินของตระกูลไม่น้อยไปกว่ามัน แล้วทำไมมันถึงได้ดูแลเงินทั้งหมดแต่เพียงผู้เดียว ได้ทั้งบ้านทั้งบริษัทของพ่อ ทั้งผู้หญิงที่ยอมพลีกายถวายให้มัน...มันได้ทุกอย่างไปหมด ไม่มีอะไรตกมาถึงมือเขาเลยสักอย่าง

ถ้าไม่มีมันสักคน ทุกอย่างก็จะเป็นของเขาคนเดียว!

ข่าวหน้าหนึ่งของเช้าวันนี้เป็นที่ฮือฮาไม่น้อย ไม่ใช่เพราะ
ปาปารัสซีลิงภาพของซินเจีย นางแบบชื่อดังนั่งอยู่ในรถคันเดียวกับ
มหาเศรษฐีหนุ่มเจ้าของธุรกิจค้าเพชรพลอยอย่าง มาร์คัส เกลเลอร์
หลังงานเลี้ยงที่เกลเลอร์ของชายหนุ่ม แต่เป็นเพราะรถที่ทั้งคู่นั่งอยู่นั้น
ถูกชนอย่างแรงจนตัวรถบอบไปครึ่ง และถ้าไม่ใช่เพราะมีตู้โทรศัพท์ขวาง
ไว้ รถก็คงจะไถลข้ามฟุตบาทลงแม่น้ำเทมส์ที่อยู่ด้านหลังไปแล้ว

ตำรวจหลายนายถูกส่งมาจัดการสถานการณ์ โดยส่วนหนึ่งต้อง
คอยกันพวกนักข่าวให้ออกห่างจากพื้นที่เกิดเหตุ อีกกลุ่มหนึ่งถ่ายรูป
สถานที่เกิดเหตุรวมถึงสอบถามคำพยานที่เห็นเหตุการณ์ เนื่องจากรถที่
พุ่งชนนั้นขับหลบหนีไปหลังเกิดเรื่อง ตำรวจจึงต้องการทราบลักษณะรถ
คันนั้นเพื่อตามจับตัว

ทั้งชายหนุ่มและนางแบบสาวถูกส่งตัวไปยังโรงพยาบาลที่ใกล้
ที่สุดเพื่อตรวจร่างกาย โชคดีที่ซินเจียไม่ได้นั่งฝั่งที่โดนชน จึงมีเพียงแค่
รอยฟกช้ำตามตัวเล็กน้อยเท่านั้น หลังจากตำรวจมาพูดคุยด้วยเสร็จ
เธอก็หลบกลับบ้านไปอย่างเงียบๆ โดยมีตำรวจพาไปส่งเพื่อหลบนักข่าวที่
รออยู่เต็มหน้าโรงพยาบาล

ส่วนมาร์คัสนั้นอยู่ในจุดที่โดนปะทะเข้าเต็มๆ ทำให้ต้องอยู่รับการ
รักษาในโรงพยาบาลก่อน แชนขวามีกระดูกซี่โครงหลายจุด โชคดีที่ไม่ถึง
ขั้นกระดูกหัก แพทย์แจ้งแค่ที่ว่าเพียงใส่เฝือกอ่อนไม่กี่อาทิตย์ก็จะหายเป็น
ปกติ หลังจากทำการใส่เฝือกเรียบร้อยแล้ว เขาก็ย้ายออกจากห้องฉุกเฉินขึ้น
ไปยังห้องพักรักษาพิเศษด้านบน เพื่ออยู่ดูอาการหนึ่งคืนถึงจะกลับบ้านได้

“ความดันปกติดีนะคะ เดี่ยวคุณหมอจะเข้ามาตรวจอาการอีกครั้ง
ถ้าไม่มีอะไรก็กลับบ้านได้ค่ะ” พยาบาลสาวเอ่ยขณะจดบันทึกลงบน
ชาร์ตผู้ป่วยไปด้วย

“ขอบคุณครับ” มาร์คัสเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลเปี่ยมเสน่ห์ พร้อม
รอยยิ้มหวาน ตาเป็นประกาย ทำเอาพยาบาลสาวจินตนาการต้องเสหลบ
ก้มหน้าก้มตาเดินออกไปจากห้อง สวนกับโทมัสที่เดินเข้าห้องมาพอดี
ซึ่งพอเห็นหน้าเอียงอายของหญิงสาวก็รู้ได้ทันทีว่าหน้าแดงจากอะไรมา

“เพิ่งแยกจากนางแบบเมื่อคืน เข้านี้ก็หาคนใหม่แล้วแหละ” โทมัส
เอ่ยแซวขณะเดินเข้าไปหาเพื่อน ซึ่งอีกฝ่ายก็หัวเราะแทนคำตอบ “แล้ว
นี่เป็นไง ถึงกับแขนตั้งไปเลยทีเดียวนะ”

“กระดูกร้าวนิดหน่อย” เขาตอบ “ใส่เสื้อก่อนไม่กี่วันก็หาย”

โทมัสโคลงหัวไปมา “เจ็บอย่างนี้ยังคิดจะหาคนไปเล่น ‘ผาดโผน’
ด้วยอีก”

“เขาเรียกพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาสต่างหาก แบบนี้เรียกคะแนน
สงสารได้ดีจะตายไป” เขาเอ่ยพร้อมเหยียดข้อมือเจ้าเล่ห์

“คนอย่างนายไม่ต้องพึ่งคะแนนสงสารหรอกมั้ง” เพื่อนที่ทิ้งตัวลง
นั่งบนโซฟาเดี่ยวในห้องคนไข้ “ตำรวจว่ายังไงบ้าง”

“ก็จะไปดูกล้องวงจรปิดเพื่อตรวจเช็คทะเบียนรถคันนั้น” เมื่อพูดถึง
อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเมื่อคืน เขาก็ขมวดคิ้ว “ตำรวจสงสัยว่าจะไม่ใช่การชน
แล้วหนีธรรมดา”

“หมายความว่ายังไง เขาคิดว่าคนที่ขับรถชนนายจงใจทำเหอ”

“พวกเขาสงสัยกันอยู่” มาร์คัสเอ่ยเมื่อนึกถึงสิ่งที่ตำรวจบอกกับ
เขาตอนสอบปากคำ บนถนนนั้นไม่มีรอยเบรกลอย ถ้าเป็นอุบัติเหตุมันก็
น่าจะมีรอยเบรคให้เห็นบ้าง แต่นี่มันเหมือนตั้งใจพุ่งเข้าใส่อย่างไม่ยก
คันเร่ง

“หืม...นายมีศัตรูโดยไม่รู้ตัวหรือเปล่า”

“นายก็รู้ว่าฉันไม่เคยมีเรื่องอะไรกับใคร” ถ้าจะพูดถึงศัตรูทาง
ธุรกิจ เขาดูแลบริษัทต่อจากบิดา และมันก็เป็นงานที่ไม่ได้มีคู่แข่งทาง
ธุรกิจมากนัก อีกทั้งบริษัทของเขาก็อยู่มาنانตั้งแต่วันเกิดแล้ว อิทธิพล
ในวงการพวกนี้ก็มีไม่น้อย ไหนจะความสัมพันธ์กับคนใหญ่คนโตใน
ประเทศอีก จึงคิดไม่ออกจริงๆ ว่าตัวเองไปสร้างศัตรูไว้ตอนไหน แถมร้าย
แรงถึงขั้นอยากเอาชีวิตเขาแบบนี่

โทมัสทำหน้าครุ่นคิด “อาจจะสามีหรือแฟนของพวกเขาๆ ที่นาย
ดวงๆ หรือเปล่า”

“จะบ้าเหอ” มาร์คัสหัวเราะกับข้อสันนิษฐานนั้น “ฉันว่าคงพวก

มาแล้วขับนั่นละ ไม่น่ามีอะไรมากหรอก”

“อืม ก็ต้องดูต่อไป แต่นายไม่เป็นอะไรมากก็ดีแล้ว...นี่หิวไหม”

“ดื่มกาแฟไปแล้ว” มาร์คัสพยักพยเปิดไปยังแก้วกาแฟที่ว่างเปล่าบนโต๊ะข้างเตียงคนไข้ “แล้วนายล่ะ”

“กินข้าวเข้าจากบ้าน...เอิ่ม...ซื้ออะไรละ...”

“ฉันสงสัยจริงว่าจะมีผู้หญิงคนไหนที่ทำให้นายประทับใจจนจำชื่อพวกหล่อนได้บ้างมั๊ย” มาร์คัสส่ายหน้าเบาๆ “จริงๆ แล้วไม่ได้อยากมาเยี่ยมฉันหรอกใช่ไหม แต่นายแค่อยากหาข้ออ้างออกจากบ้านสาวให้น่าเกลียดนี่เอง...”

โทมัสเพียงแค่นึกคำตอบอย่างกวนๆ ไม่ปฏิเสธข้อสันนิษฐานนั้น ครู่ใหญ่ให้หลังแพทย์ก็เข้ามาตรวจมาร์คัส หลังจากเช็กอาการทุกอย่างแล้วก็ปล่อยตัวกลับบ้าน โดยที่อีกสิบวันเขาจะต้องกลับมาพบแพทย์เพื่อเอกซเรย์ดูรอยร้าวที่กระดูกว่าดีขึ้นหรือยัง ระหว่างนี้ก็ใส่เฝือกอ่อนที่แขนไว้ตั้งแต่ได้ข้อศอกยาวลงมาถึงฝ่ามือไปก่อน

เนื่องจากโทมัสไม่ได้ขับรถมา ดังนั้นทั้งคู่จึงต้องอาศัยรถแท็กซี่ในการกลับบ้านแทน เพราะรถของมาร์คัสนั้นปานนี้ยังคงอยู่ที่กองพิสูจน์หลักฐาน และถึงแม้มันจะได้ออกมาแล้ว ก็คงต้องเข้าอู่ซ่อมอีกเป็นเดือนกว่าจะกลับมาใช้งานได้

ด้วยบ้านของโทมัสที่เป็นเพนต์เฮาส์บนอะพาร์ตเมนต์หรูย่านกลางเมืองนั้นใกล้โรงพยาบาลมากกว่า ทั้งคู่จึงเลือกที่จะไปที่นั่นก่อน ระหว่างรอให้คนขับรถที่มาร์คัสสั่งให้เลขฯ โทร. เรียกจะมารับเขาไปส่งที่บ้าน ทั้งคู่นอนเอกเขนกกันอยู่ในห้องนั่งเล่น โทมัสดูจะสบายมากกว่าหน่อย ส่วนมาร์คัสนั้นยังไม่ชินกับการที่ใช้งานแขนข้างหนึ่งไม่ได้จึงค่อนข้างหงุดหงิด

เจ้าของเพนต์เฮาส์มองเพื่อนที่แขนเดี้ยงแล้วก็เสนอไอเดียขึ้น “ฉันว่าช่วงนี้นายเลือกสาวซักคนมาคบจนกว่าแขนจะหาย ให้เขาช่วยทำนู่นทำนี่ให้นายไปก่อนดีไหม”

“ใครล่ะ”

“นางแบบที่นายพากลับบ้านเมื่อคืนไง เขาน่าจะสนใจอยู่หรอก”

“เธอไม่ได้น่าสนใจขนาดนั้นจะทนคบได้เป็นอาทิตย์ฯ ขนาดนั้น...”

มาร์คัสส่ายหน้า เมื่อพูดถึงชินเธีย แค่นั้นก็คุยด้วยเมื่อคืนเขาก็หมดความสนใจที่จะคุยกับอีกฝ่ายแล้ว ตอนแรกตั้งใจจะอยู่ด้วยแค่ถึงเช้าแล้วก็ทางใครทางมันตามปกติ เพียงแค่ว่าเกิดอุบัติเหตุขึ้นเสียก่อน “เปลี่ยนเป็นคบกับแกแทนดีมั้ย ทอม”

“เฮ้ย! ฉันไม่เอาด้วยหรอก” โทมัสปฏิเสธทันทีที่ได้ยิน

“ก็แค่สองสามอาทิตย์เอง แล้วนายเองก็ไม่ต้องทำงานทำการอยู่แล้วด้วย” จริงอย่างที่เขาพูด สำหรับมาร์คัสต้องเข้าบริษัททุกวันเพราะบิดาวางมือจากรูทิจแล้ว แต่ตัวเพื่อนนั้นทุกวันนี้ยังลอบไปลอบมา ไม่ทำงานอะไรจริงๆ จังๆ เพราะบิดาที่เป็นเจ้าของโรงแรมดังยังคงกุมบังเหียนรูทิจอยู่ มาร์คัสเฝ้าเพื่อนอีกครั้ง “มาดูแลฉันเนี่ย ได้ค่าตอบแทนคุ้มค่านะ และรับรองว่าพอได้อยู่ด้วยกันแล้ว นายจะจิตใจฉันจนไม่อยากแยกจากฉันไปไหนเลย”

“ไม่เอาโว้ย!”

หลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์มาร์คัสก็ได้รับการติดต่อกลับจากสถานีตำรวจถึงความคืบหน้าเกี่ยวกับอุบัติเหตุครั้งนั้น รถคันที่พุ่งชนเขาถูกพบจอดทิ้งอยู่ข้างถนนออกนอกเมือง เมื่อตรวจสอบเลขทะเบียนแล้วกลับพบว่า เป็นรถที่โดนขโมยมาอีกที ทำให้ไม่มีข้อมูลอื่นที่จะสาวไปถึงตัวคนขับได้ มาร์คัสเองก็ไม่ได้ให้ทางตำรวจทำอะไรไปมากกว่านั้น แม้จะยังสงสัยในเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่ก็ตาม

ทว่าสองสามวันต่อมาก็เกิดเรื่องขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เป็นการปองร้ายอย่างชัดเจน ระหว่างที่มาร์คัสกำลังเดินทางไปยังร้านคาริส ร้านเพชรของตระกูลสาขาลอนดอน ก็มีคนดักรอเขาอยู่ และเมื่อเขาเดินผ่าน ลูกกระสุนนัดหนึ่งก็พุ่งทะลุไหล่เขาไปทันที

โชคดีสำหรับเขา โชคร้ายสำหรับคนลงมือ เพราะเป็นถนนที่มีคนพลุกพล่าน ทำให้ทันทีที่ร่างเขาล้มลงไป ผู้คนที่เดินอยู่แถวนั้นก็เกิดความ

ไกลาหลวุ่นวาย กระสุนนัดที่สองที่ถูกยิงออกมาหมายจะซ้ำให้เขาตาย
แน่ๆ นั้นจึงพลาดเป้าไป

มาร์คัสไม่หันตั้งตัวเลยแม้แต่นิด ทว่าก็ยังตั้งสติได้ดี เขาใช้มือกด
บาดแผลเพื่อห้ามเลือดที่ไหลจนชุ่มเลือดเขีต คนแถวนั้นโทร. แจ้งตำรวจ
และหน่วยกู้ภัยอย่างรวดเร็ว ไม่ถึงห้านาที เจ้าหน้าที่กู้ภัยก็มารับเขาขึ้น
รถและนำตัวส่งห้องฉุกเฉินในโรงพยาบาลทันที

“นอนโรงพยาบาลสองครั้งติดแบบนี้ นี่มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญแล้ว”
เพื่อนบาดเจ็บรอบนี้ โทมัสรีบรุดมาทันทีที่ได้ข่าว ไบหน้ำมาร์คัสดูซีดเผือด
กว่าปกติ อาจเป็นเพราะเสียเลือดไปเยอะ ผ้าปิดแผลที่ใหญ่ซ่ายมีเลือด
ซึมให้เห็น ที่แขนขวายังคงมีแผลก่อก่อนที่อยู่มาตั้งแต่อุบัติเหตุโดนชนเมื่อ
เกือบสองอาทิตย์ก่อน โทมัสมองเพื่อนแล้วก็ถอนหายใจ เดินเข้าไปนั่ง
บนเก้าอี้ข้างๆ เติยง “ให้ตายเถอะ สารรูปนายดูไม่ جيدเลย”

มาร์คัสเพียงแคंपริ้อตาขึ้นมายิ้มบางๆ ทักทายคนมาเยี่ยม เขา
หมดสติไปตั้งแต่ตอนที่ถึงห้องฉุกเฉิน หลังจากนั้นก็สลึมสลือมาตลอด
ได้ยืมทีมแพทย์และพยาบาลคุยกันแ่วๆ ว่าลูกกระสุนพุ่งทะลุร่างไป
นับว่าเป็นเรื่องดีเพราะไม่ต้องส่งตัวเข้าห้องผ่าตัดเพื่อผ่าเอากระสุนออก
แต่ถึงอย่างนั้นร่างกายก็เสียเลือดไปมากอยู่ ทำให้เขารู้สึกอ่อนเพลียมาก

“ขออนุญาตครับ” ตำรวจนายหนึ่งเปิดผ้าม่านที่กั้นรอบเตียงคนไข้
ออก ก่อนจะเดินเข้ามาโดยมีคู่มืออีกคนตามหลังมาด้วย พวกเขาโค้งศีรษะ
น้อยๆ เป็นการทักทาย “ผมชื่อเจมส์ ส่วนนี้คู่มือผม ฌอนัน คุณอาจจะ
จำพวกผมได้ ผมเป็นคนดูแลคดีรถชนเมื่อเกือบสองอาทิตย์ก่อนของ
คุณ ไม่ทราบว่าคุณนี่คุณเกลเลอร์พอจะมีแรงพูดคุยกับเราสักครู่ไหมครับ”

“ได้ครับ” คนเจ็บบนเตียงพยักหน้ารับ เมื่อเห็นตำรวจเขาก็ตื่นตัว
ขึ้น สลัดอาการหลับๆ ตื่นๆ ของตัวเองทิ้ง เขาพยายามยันตัวขึ้นนั่งอย่าง
ทุลักทุเล ด้วยแขนขวาก็มีแผลก่อก่อน แขนซ้ายก็ขยับได้ไม่เยอะเพราะเจ็บ
ไหล่

“เบื้องต้นทางเราตรวจสอบจากกล้องวงจรปิดของร้านค้าแถวนั้น
จับภาพมือปืนเอาไว้ได้ เป็นผู้ขายรูปร่างผอมชubb ส่วนสูงราวๆ ห้าฟุตครึ่ง

ผมสีดำ หน้าตามีผ้าคลุมปิดบังทำให้เราไม่เห็นใบหน้าเขา” ตำรวจเอ่ยถึงข้อมูลรายละเอียดที่ทางทีมสืบสวนมีอยู่ในตอนนี้ “ทิศทางการยิงของมือปืนมาจากด้านหลังของคุณ กระสุนพุ่งทะลุไปฝังอยู่กับต้นไม้ เป็นลูกกระสุนจุดสามสาม ตอนนี้เราทำการบันทึกรอยกระสุนไว้แล้ว เบื้องต้นยังไม่พบว่าตรงกับปืนกระบอกไหนที่มีในระบบ เป็นไปได้ว่าปืนของมือปืนนั้นเป็นปืนเถื่อน”

โทมัสขมวดคิ้วเมื่อได้ยิน “แปลว่าตอนนี้เราก็ไม่มีข้อมูลมากพอที่จะสืบหาตัวคนร้ายอีกแล้วใช่ไหมครับ”

“ไม่เชิงซะทีเดียวครับ เราสามารถรวบรวมหลักฐานที่มีอยู่มาใช้สืบหาตัวคนร้ายได้ เพียงแค่ว่าอาจจะใช้เวลานานหน่อย” ตำรวจอีกนายที่ชื่อฌอนเป็นคนตอบคำถาม ก่อนที่จะหันกลับไปหาคนเจ็บบนเตียงอีกครั้ง “คุณเกลเลอร์นี่ก็ไม่ออกจริงๆ เหรอครับ ว่ามีใครที่ต้องการให้คุณได้รับอันตรายถึงชีวิตแบบนี้”

“ผมไม่เคยมีปัญหาอะไรกับใคร เท่าที่ทราบ” มาร์คัสยังคงยืนยันคำเดิม

“นายลองคิดให้ดีๆ ว่าไม่นานมานี้มีเรื่องขัดใจใครหรือมีปัญหาอะไรกับใครบ้างหรือเปล่า บางทีมันอาจจะเป็นเรื่องเล็กน้อยจนนายลืมนึกถึงไป” โทมัสเองก็พยายามนึกอยู่เหมือนกัน แต่ก็อย่างที่เพื่อนเขาบอก มาร์คัสไม่เคยมีปัญหาอะไรกับใคร

“เรื่องงานก็ราบรื่นมาตลอด ถ้าพูดถึงปัญหา ก็จะมีแต่...” มาร์คัสเว้นวรรคไป ใบหน้าผอมซูบของน้องชายผุดขึ้นมาในความคิด เขาหันไปมองโทมัสที่อีกฝ่ายก็ดูจะเข้าใจว่าเขากำลังนึกถึงอะไรอยู่

นายตำรวจถามต่อเมื่อเห็นมาร์คัสเงยไป “มีแต่อะไรครับ”

“ไม่มีอะไรครับ...ตอนนี้ผมยังนึกอะไรไม่ออกจริงๆ ผมเพลียมาก ถ้ายังงั้นนอนพักก่อน ถ้าผมคิดอะไรออกเพิ่มผมจะแจ้งคุณตำรวจนะครับ” เขาเอ่ยกับตำรวจทั้งสองนาย ที่พอได้ยินก็พยักหน้ารับและยอมออกจากห้องไป

เมื่อเหลือกันอยู่ตามลำพังสองคน โทมัสก็เข้าเรื่องทันที “นายกำลัง

คิดถึงปัญหาที่มีกับน้องชายไซ้ใหม่”

“ไซ้ แต่ฉันไม่คิดว่าเขาจะทำอะไรแบบนี้” มาร์คัสขมวดคิ้ว แม้ว่ารูปพรรณสัณฐานคร่าวๆ ที่ตำรวจบอกมานั้นจะคล้ายคลึงกับน้องชายเขาอยู่ ทั้งส่วนสูงและสีผม แต่เขาไม่คิดว่าโจเอลจะทำเรื่องแบบนี้ได้ลง... น้องชายเขาอาจเป็นคนเกเร ไม่ได้เรื่อง แต่ก็ไม่ใช่คนเลวถึงขั้นฆ่าคนแน่

“บางทีอาจจะเป็นพวกเจ้าหน้าที่ของโจเอลหรือเปล่า”

มาร์คัสพยักหน้า “อาจจะเป็นไปได้”

“นายจะบอกตำรวจเรื่องนี้ไหม”

“...ไม่” หลังจากคิดอยู่นาน มาร์คัสก็ส่ายหน้า เขาไม่อยากเสี่ยงเอาปัญหาระหว่างตนกับน้องชายไปบอกตำรวจ เพราะถ้ามันหลุดไป อาจโดนนักข่าวขุดคุ้ยแล้วใส่สีตีไข่เพิ่มตอนป่าวประกาศให้ทั่วประเทศทราบ ซึ่งไม่ดีต่อชื่อเสียงของตระกูลแน่ “ฉันว่าเราตามสืบของเราเองน่าจะดีที่สุด... นายยังมีเบอร์ติดต่อทีมสืบสวนที่มันนี่ที่ทำงานให้พ่อนายอยู่ไหม”

“อืม...ฉันมั่นใจว่าพ่อยังมีอยู่” โทมัสหยิบโทรศัพท์มือถือของตนเองขึ้นมาไล่หาเบอร์โทร. “เดี๋ยวฉันโทร. ถามพ่อให้”

ชายหนุ่มรู้ว่าอีกฝ่ายหมายถึงทีมงานที่สืบหาตัวคนร้ายให้บิดาเขาเมื่อสามปีก่อน เรื่องมันมีอยู่ว่า โรงแรมของบิดาสาขาในลอนดอนเกิดเหตุลอบวางระเบิดที่ทางเข้าโรงแรม แม้จะเป็นเพียงแค่วางระเบิดบิงปองลูกเล็กๆ แต่ก็ทำให้แขกที่พักอยู่หวาดกลัว และทำเอาคนที่จองโรงแรมพากันยกเลิกเกือบหมด โชคดีที่บิดาของโทมัสระดมตำรวจช่วยกันสืบหาตัวคนร้าย รวมถึงจ้างทีมสืบสวนเอกชนที่เป็นพวกตำรวจพิเศษที่เกษียณแล้วให้ตามล่ามีอวางระเบิด ใช้เวลาแค่สองอาทิตย์เท่านั้นก็ได้ทั้งบุคคลและหลักฐาน พบว่าเป็นวัยรุ่นสองคนที่ได้รับการว่าจ้างด้วยเงินก้อนโตซึ่งพอโดนจับ พวกมันก็คายความลับของผู้ว่าจ้างออกมาหมด ทำให้โรงแรมคู่แข่งที่เป็นตัวการนั้นถูกสั่งปิด และเจ้าของโรงแรมก็โดนจับเข้าคุกไป

“ขอบคุณมาก” คนเจ็บยิ้มให้เพื่อนตรงหน้าที่พร้อมจะช่วยเหลือ

เขาทุกอย่าง “ถ้าจ้างทีมงานที่พ่อนายเคยใช้ ฉันก็จะมั่นใจได้ว่าเรื่องนี้ จะไม่มีคนนอกรู้ และเชื่อว่าพวกเขาจะตามหาตัวคนร้ายได้ภายในเวลาอันรวดเร็วแน่”

“งั้นก็ตกลงตามนั้น” โทมัสกดโทร. ออกหาบิดา ทว่าอีกฝ่ายไม่ได้รับสาย เขาจึงเพียงฝากข้อความให้ติดต่อกลับ ก่อนหันกลับไปมองเพื่อนอีกครั้ง “แล้วระหว่างนี้นายจะทำยังไง”

“หมายถึงอะไร”

“นายอยู่ในที่แจ้ง เขาอยู่ในที่ลับ ยังไงนายก็เสียเปรียบ” โทมัสเอ่ยอย่างเป็นกังวล “รอบนี้นายยังรอดอยู่ ฉันเชื่อว่าพวกมันต้องหาโอกาสจัดการนายเป็นรอบที่สามแน่...ฉันว่านายต้องมีบอดีการ์ดแล้ววะ”

มาร์คส์ทำหน้าย่นทันที “ฉันไม่ชอบมีคนตามติด”

“ถ้านายไม่ยอมมีบอดีการ์ด งั้นนายก็ต้องหาที่อยู่ที่ปลอดภัย อย่างน้อยๆ จนกว่าทีมสืบสวนจะสืบได้ว่าใครต้องการชีวิตนาย เพราะถ้าเกิดยังอยู่ที่ลอนดอนต่อไป ฉันว่าไม่ดีแน่ๆ”

ฟังความคิดนี้ของเพื่อนแล้วมาร์คส์ก็เห็นด้วย บางทีหลบไปอยู่ ที่อื่นสักพักน่าจะดี เพราะเขาดวงดีรอดตายมาสองรอบ เกรงว่าจะใช้โชคที่มีหมดไปแล้ว เขาเอี้ยวตัวซ้าๆ ไปหยิบน้ำดื่มที่โต๊ะข้างหัวเตียงมาจิบ หน้านี้วี่วี่ขมวดเพราะเจ็บบาดแผลที่ใหญ่

“ไปอยู่ที่เกาะกับพ่อนายไหม” โทมัสหมายถึงเกาะกลางทะเลสาบที่บิดามาร์คส์ซื้อและใช้เป็นที่พักอาศัยหลังวางมือจากวงการธุรกิจ ซึ่งตั้งอยู่ที่สกอตแลนด์

มาร์คส์แทบสอ่ลกน้ำ “ให้ฉันไปอยู่กับพ่อนะ ไม่ต่างอะไรกับฆ่าฉันทางอ้อมเลย”

“จริงด้วย” โทมัสลื้มไปว่าเพื่อนเขาตรงหน้าไม่ได้มีสายสัมพันธ์พอลูกที่ดีเท่าไร ไม่ใช่ว่าไม่รักกัน แต่เวลาอยู่ด้วยกันแล้วมักจะทะเลาะกันทุกครั้ง คิดแล้วก็น่าสงสารอีกฝ่ายไม่น้อย บิดาก็ไม่ค่อยพูดคุยกันกับน้องชายก็มีปัญหา ส่วนคนเดียวที่เข้าใจมาร์คส์ก็คือผู้เป็นมารดา ทว่าเธอเสียชีวิตไปแล้วตั้งแต่ห้าปีก่อน ทำให้ตอนนี้เรียกได้ว่ามีครอบครัวก็

เหมือนไม่มี

เขาลองนึกถึงทางเลือกอื่น มุ่งเป้าเป็นที่เกาะขนาดใหญ่ เพราะคนนอกคงเข้าไปทำร้ายได้ยาก รวมถึงถ้าเป็นเกาะที่อยู่ห่างจากประเทศนี้ได้เท่าไรก็ยิ่งดี

“จ้ะนั่นถ้าเป็นเกาะเหมือนกัน แต่ต่างตรงที่ไม่มีพ่อนาย แล้วก็อากาศร้อนกว่าละ”

“หืม?”

“อืม...นายชอบทะเลไหม”